

Familii din Scriptura

Eli si fii sai

Dumnezeu randuise ce parte sa primeasca preotii din jertfele din vechiul legamant. Jertfele de ardere-de-tot erau in intregime numai pentru Dumnezeu; din celelalte jertfe, preotii si cel care aducea jertfa primeau partea lor, prin care intrau in partasie cu Dumnezeu. De cele mai multe ori era vorba despre spata sau o alta bucata descrisa cu exactitate. Insa fiii lui Eli luau din carnea jertfita ceea ce doreau ei, dispretuind porunca lui Dumnezeu si actionand cu brutalitate impotriva celui care aducea jertfa; tocmai aceasta le-a fost socotit ca un pacat grav. „Si pacatul acestor tineri era foarte mare inaintea Domnului, pentru ca oamenii dispretau darul Domnului.“ Daca Dumnezeu a dat o anumita randuiala, atunci aceasta trebuia respectata; ea nu mai trebuia sa fie respectata doar daca Dumnezeu o anula. Acei barbati nu s-au interesat deloc de Dumnezeu si de Cuvantul Sau, ci au facut ceea ce au dorit ei. Gasim multe exemple in Cuvantul lui Dumnezeu cum oamenii au incalcat legea lui Dumnezeu. Astfel, fiii lui Aaron, Nadab si Abihu, au intrat in Locul Sfânt cu un foc strain si din aceasta cauza au fost omorati pe loc, pentru ca, spune Domnul, „voi fi sfintit in cei care se apropie de Mine si voi fi glorificat in fata intregului popor“ (Levitic 10.3).

Si aici vedem ca Dumnezeu i-a pedepsit mai aspru pe fiii lui Eli decat pe altii din cauza pacatelor lor, deoarece acestia erau intr-o pozitie mai apropiata de El ca preoti. Cu cat pozitia noastra este mai inalta, cu atat mai mare este responsabilitatea noastra; cu cat suntem mai aproape de Dumnezeu, cu atat mai exact va lucra cu noi. „Oricui i s-a dat mult, i se va cere mult; si cui i s-a incredintat mult, i se va cere mai mult“ (Luca 12.48). Moise si Aaron nu au avut voie sa intre in tara promisa din cauza unui pacat. „Pentru ca nu M-ati crezut, ca sa Ma sfintiti inaintea ochilor fiilor lui Israel, de aceea nu voi veti duce aceasta adunare in tara pe care le-am dat-o“ (Numeri 20.12). Pacatul neascultarii a fost pedepsit la acesti doi barbati mai aspru decat la alti israeliti. Domnul va pedepsi neascultarea cel mai mult la cei care poseda cunostinta cea mai mare. Fiecare este judecat dupa pozitia si lumina, pe care o are. De aceea sa nu uitam ca, daca Dumnezeu ne-a dat noua mai multa cunostinta despre adevar decat altora, trebuie sa-i slujim cu mai multa credinciosie. Daca nu o facem, atunci Domnul ne va judeca mai mult decat pe altii, deoarece prin infidelitatea si indiferenta noastra Domnul a fost mai mult necinstit decat de altii, care, avand mai putina cunostinta decat noi, au mers pe aceleasi cai gresite. Neascultarea noastra lezeaza maiestatea lui Dumnezeu mult mai mult, iar noi suntem vinovati. Ca urmare, Domnul va pedepsi o stare rea la noi mai aspru decat la altii.

Pacatul fiilor lui Eli a constat in incapatanare si brutalitate. Incapatanarea este ceva foarte rau in ochii lui Dumnezeu. In 1 Samuel 15.23 citim: „Incapatanarea este ca nelegiuirea si ca inchinarea la idoli.“ De aceea vedem si ce judecati aspre a adus acest pacat asupra lui Eli si asupra intregii lui case. Cu timpul nu a mai fost permis sa-i slujeasca Domnului vreun preot din casa lui Eli, conform cuvintelor omului lui Dumnezeu trimis la Eli (capitolul 2), a carui profetie s-a implinit in vremea lui Solomon. Abiatar a fost exclus de la preotie, deoarece a participat la rascoala impotriva lui David (1 Imparati 2.26, 27). Daca in ciuda tuturor attentionarilor, inima nu se indreapta spre Dumnezeu, judecata este

inevitabila (a se compara cu Proverbe 29.1). In modul in care s-a comportat fata de Ana si fiul ei, Eli a aratat evlavie, dar nu a avut niciun fel de energie nici pentru bine, nici pentru rau. De aceea Dumnezeu a trimis acel profet la Eli, ca sa-i aminteasca cum il alesese ca profet pe tatal sau din toate semintiile lui Israel si ca dorise sa lase casa tatalui sau si a lui sa umble necontenit in fata Sa. Acum insa iata ce trebuia sa-i spuna cu privire la pacatul fiilor sai, pe care i-a lasat in voia lor: „Departa de Mine! Pentru ca pe cei care Ma onoreaza ii voi onora, si cei care Ma dispretiuiesc vor fi putin pretuiti“ (2.30).

Dumnezeu a ales la inceput pe Aaron si pe fiii sai ca preoti; cand Core si altii s-au ridicat contra casei preotesti, Dumnezeu a confirmat preotia lui Aaron, facand sa inverzeasca toiagul acestuia (Numeri 17.8). Dumnezeu a recunoscut casa lui Eli in aceasta lume; atunci, obligatia acestuia era sa se arate multumitor pentru aceasta. Dar, din pacate, el a gresit foarte grav in acest punct. Cat de important este sa ne verificam, daca nu ne iubim pe noi insine si pe ai nostri mai mult decat pe Dumnezeu! Semintia preoteasca a aratat intotdeauna aceeasi ravna pentru cinstea lui Dumnezeu, asa cum s-a putut spune la inceput despre leviti: „care a zis despre tatal sau si despre mama sa: Nu i-am vazut! Si n-a recunoscut pe fratii sai si n-a cunoscut pe fiii sai; pentru ca ei au pazit cuvantul Tau si au tinut legamantul Tau“ (Deuteronom 33.9). Dumnezeu a pus deoparte pe leviti pentru Sine, pentru ca dorea ca El sa fie partea lor. Tot asa lucreaza si cu copiii lui Dumnezeu. Cuvintele acestea sunt intotdeauna adevarate: „Cine iubeste pe tata sau pe mama mai mult decat pe Mine nu este vrednic de Mine; si cine iubeste pe fiu sau pe fiica mai mult decat pe Mine nu este vrednic de Mine.“ Remarcabil este faptul ca omul lui Dumnezeu nu spune: „Pentru ce calca fiii tai in picioare jertfa Mea si darul Meu?“, ci: „pentru ce calcati voi in picioare jertfa Mea?“ De asemenea: „Onorezi tu pe fiii tai mai mult decat pe Mine, ingrasandu-va cu cele mai alese dintre toate darurile lui Israel, poporul Meu?“ De fapt, Eli nu a tacut cu totul vazand pacatul fiilor sai, dar totusi s-a comportat mult prea indiferent fata de actiunile nelegiuite ale fiilor sai si de aceea nelegiuirile lor i-au fost atribuite lui.

Acest lucru este foarte grav. Desigur, Dumnezeu este credincios; nimic nu ne va putea desparti de dragostea Sa in Hristos Isus, Domnul nostru. Fie ca suntem in necaz, in stramtorare, in persecutie, in foamete, in primejdii, noi suntem mai mult decat biruitori prin Acela, care ne-a iubit. Daca acum traим, atunci trebuie sa traим pentru Cel care ne-a iubit si S-a dat pentru noi. Sufletul nu va gasi adevarata si deplina pace, pana nu va trai pentru El. Noi am fost rascumparati, pentru a sluji Domnului. Levitii nu aveau nicio parte de mostenire, pentru ca Domnul era partea lor de mostenire; tot asa, crestinul nu are ce cauta in aceasta lume; el nu are nicio promisiune pentru pamant, partea sa de mostenire este Domnul, iar pe acest Domn trebuie sa-L urmeze si acestui Domn trebuie sa-i slujeasca; aceasta este chemarea sa. Daca inima nu bate pentru Domnul, nu exista adevarata binecuvantare. „Pe cei care Ma onoreaza ii voi onora, si cei care Ma dispretiuiesc vor fi putin pretuiti.“ Sa ne intrebam, dragi frati, daca am cautat intotdeauna onoarea Domnului sau daca nu am neglijat sau disprețuit cateodata pe Domnul si onoarea Sa!

Vedem ca Domnul Se indeparteaza de casa lui Eli. Pentru Eli a fost deja o mare smerire faptul ca Domnul nu i s-a mai descoperit lui, ci baiatului Samuel si i-a aratat acestuia judecatile pe care le va aduce asupra casei lui Eli. Dar nici nu ar fi putut fi altfel! Domnul spusese: „voi fi sfintit in cei care se apropie de Mine si voi fi glorificat in fata intregului popor“. El a aratat aceasta prin faptul ca nu i-a crutat pe Nadab si Abihu, fiii lui Aaron. Si aici, n-a putut sa lase nepedepsit comportamentul rau al

fiilor lui Eli. Dar este frumos sa vedem ca Dumnezeu nu pedepseste cu placere si ca El face aceasta numai cand nu mai are nicio alta solutie. Chiar si pe cel mai nelegiuit, Domnul il iarta si il scapa de judecata, daca acesta se smereste. Dar Eli nu s-a smerit, desi a stiut comportamentul fiilor sai si ce judecata groaznica va veni asupra sa si asupra casei sale. Ca un slujitor fidel al lui Dumnezeu, Eli ar fi trebuit sa-i disciplineze si sa-i pedepseasca pe fiii sai, dar nu a facut-o. Ce cuvinte grave a rostit acel profet trimis de Dumnezeu! Totusi, Eli nu s-a smerit, desi ar fi fost timpul sa se pocaiasca in sac si cenusa. Vedem cat de putin simtamant mai avea Eli fata de Dumnezeu. Daca vine cineva cu o astfel de porunca din partea lui Dumnezeu si nu face nicio impresie, atunci intelegem de ce trebuie sa intervina Dumnezeu. Domnul ar fi actionat mai bine altfel. Daca inima se smereste cu adevarat, atunci Domnul Se foloseste de aceasta ocazie pentru a inlatura pedeapsa vestita. Imediat ce Ahab, un om rau si inchinator la idoli, s-a pocait, Dumnezeu a indepartat mania Sa de la el. Dar chiar daca indelunga-rabdare a Domnului este mare pe de o parte, El arata pe de alta parte seriozitate. El ii spune preotului Sau infidel prin Samuel: „Pentru ca i-am spus ca voi judeca pentru totdeauna casa lui pentru nelegiuirea pe care a stiut-o: pentru ca fiii sai au adus blestem asupra lor, si el nu i-a impiedicat“ (3.13).

Ce pline de invatatura si cat de importante sunt aceste lucruri pentru viata fiecaruia, in mod deosebit pentru crestini! Adevaratul credincios nu va merge in pierzare datorita harului lui Dumnezeu; totusi, pedeapsa poate merge pana la moarte. De aceea sa exercitam o judecata de sine serioasa asupra gandurilor, cuvintelor si lucrarilor noastre! Ce trist este cand Dumnezeu trebuie sa disciplineze! Eli nu s-a smerit. Cuvintele sale arata indiferenta si impietate a inimii: „Este Domnul: sa faca ce este bine in ochii Sai.“ Ce limbaj trist fata de indelunga-rabdare pe care a aratat-o Dumnezeu fata de el si casa lui!

Cat de pretios este pe de alta parte sa vedem in aceste capitole, pe langa infidelitatea si indiferenta lui Eli, increderea copilareasca si fidelitatea lui Samuel si cum Domnul il onoreaza in fata oamenilor! Un principiu divin, care ramane intotdeauna adevarat, este: „pe cei care Ma onoreaza ii voi onora“. Daca avem de judecat ceva la noi insine, atunci sa o facem, pentru ca Dumnezeu este peste noi si cunoaste totul. Domnul sa ne dea in toate lucrurile o constiinta fina, o inima care se lasa in totul invatata de El!

Familia din Betania

(Matei 26; Marcu 14; Luca 10; Ioan 11 si 12)

Citind acest titlu, cei care citesc Biblia se vor gandi imediat la Marta, Maria si Lazar. Se pune intrebarea daca si Simon, cu porecla „Leprosul“ trebuie socotit aici. In Matei 26.6 si in Marcu 14.3 ni se spune ca Domnul a fost uns de Maria in casa lui Simon, desi numele lui nu mai este amintit in continuare. In Luca 10.38 citim ca Marta L-a primit pe Isus in casa ei. Nici aici nu ni se spune ceva despre Simon, de asemenea la fel de putin in Ioan 12.

Multi sunt de parere ca Simon ar fi fost sotul Martei, astfel rezolvandu-se problema. El ar fi fost vindecat de Domnul Isus de lepra sa si datorita acestui fapt tinea mult la Persoana Domnului. Probabil ca asa a fost, dar nu poate fi dovedit prin Biblie. In continuare ne vom restrange la cele trei

persoane principale numite si la ceea ce citim despre ele in Matei 26.6-13, Marcu 14.3-9, Luca 10.38-42, Ioan 11 si 12.1-11.

Aici nu avem de-a face ca in celelalte capitole cu o familie care consta din parinti si copii. Dar pe baza a ceea ce citim despre comportamentul lor intre ei si locul central pe care Il ocupa acolo Domnul Isus, aceasta familie merita sa fie amintita aici.

Era o casa foarte primitoare de oaspeti, unde Domnul Isus poposea cu placere, mai ales in ultima saptamana inainte de moartea Sa. Dupa intrarea Sa in Ierusalim a purtat zilnic discutii cu iudeii. In cadrul acestor discutii a iesit la lumina ura crescanda a conducatorilor, ceea ce a dus la lepadarea Sa publica si la crucificarea Sa. Seara Se intoarcea la Betania. Acolo era inviorat prin daruirea plina de dragoste si purtarea de grija a tuturor membrilor familiei. Aceasta familie este un exemplu pentru ospitalitate. Prin aceasta, ei insisi au primit o mare binecuvantare. Acolo unde este Isus, acolo El binecuvanteaza.

O, scump camin in care toti pe Tine, Te preamaresc mereu Isus Hristos, Si unde din multimea care vine Tu esti cel mai iubit si pretios.

Astazi nu-L putem primi pe Domnul Isus in casa noastra in inte-lesul ad litteram al cuvintului, dar Il putem primi in chip spiritual. Domnul a spus: „Cine primeste un profet... va primi rasplata unui profet“ (Matei 10.41) si „Oricine va primi pe unul singur dintre acesti copilasi in Numele Meu, pe Mine Ma primeste“ (Marcu 9.37). In Fapte 28.7-10 citim ca Publius i-a primit si i-a gazduit prietenos pe intemnitatul Pavel si insotitorii sai. Pentru aceasta, a fost rasplatit din belsug.

Despre supraveghetori se spune ca trebuie sa fie primitori de oaspeti (1 Timotei 3.2; Tit 1.8). De fapt, toti credinciosii sunt indemnati sa fie primitori de oaspeti. In Evrei 13.2 citim: „Nu uitati primirea de oaspeti, pentru ca, prin aceasta, unii, fara sa stie, au gazduit ingeri.“ Astfel de intalniri cu credinciosii si discutiile purtate despre Domnul si Cuvantul Sau pot fi o mare binecuvantare si pentru copii.

Am auzit de la multi adulti cat de mult s-au bucurat copii fiind de astfel de intalniri si cat au invatat din ele. Am impresia ca astfel de discutii cu fratii de credinta au loc mult mai rar decat odinioara. Poate din cauza mijloacelor moderne de comunicare? Este foarte important ca parintii sa se gandeasca in cazul unor astfel de intalniri, ca Domnul este prezent ca ascultator tacut al tuturor discutiilor. Am constatat ca cei tineri au fost pagubiti din punct de vedere spiritual prin discutii gresite. Imi aduc aminte de cuvintele unui frate fidel, cand eram stransi mai multi credinciosi intr-o casa. Discutia s-a indreptat spre un frate ce nu era de fata si a degenerat in vorbire de rau. La aceasta, fratele a replicat: „Daca nu stim sa spunem ceva bun despre el, este mai bine sa tacem.“ Acesta a fost un sfat intelept, caruia i s-a dat ascultare.

Aceasta familie din Betania o intalnim pentru prima data in Luca 10. Acolo citim ca Marta L-a primit pe Domnul Isus impreuna cu ucenicii Sai in casa ei. Aici apare deja marea deosebire dintre ea si sora ei. Ingrijirea de asa multi oaspeti insemna pentru Marta multa munca. Ea era complet consacrata lucrarii ei. Maria s-a folosit de ocazia de a se aseza la picioarele Domnului Isus pentru a asculta cuvintele Sale. Marta a fost desigur partial prezenta, dar ea era prea coplesita cu treburi pentru a primi cuvintele Sale. Ea s-a separat din cauza comportamentului surorii ei si i-a replicat

chiar Domnului: „Doamne, nu-Ti pasa ca sora mea m-a lasat sa slujesc singura? Spune-i deci sa ma ajute.» Dar Isus, raspunzand, i-a spus: «Marto, Marto, pentru multe te ingrijorezi si te tulburi tu; dar un singur lucru este necesar: si Maria a ales partea cea buna, care nu i se va lua» (Luca 10.40-42).

In aceste doua surori vedem reprezentate doua tipuri de credinciosi. Primii vad munca multa care trebuie facuta. Ei se lanseaza dintr-o activitate in alta ca Marta si sunt trasi incolo si-ncoace de prea multa slujire, asa cum s-a exprimat odata cineva. Astfel de oameni sunt plini de griji si epuizati. Ei isi pierd echilibrul spiritual si sunt mereu critici fata de credinciosii cu o alta gandire spirituala, ca cea a Mariei. Acestia din urma isi rezerva timp pentru rugaciune si citirea Bibliei, pentru a-L cunoaste tot mai bine. Urmarea va fi ca ei Il vor iubi si Il vor cunoaste tot mai bine, li vor sluji mai mult si cu mai mare daruire.

Cuvintele mustratoare ale Domnului adresate Martei au fost adesea interpretate unilateral sau gresit. De la unele amvoane s-a rostit o sentinta mult prea aspra asupra Martei. Domnul nu a mustrat-o din cauza slujbei ei; El a observat si a apreciat aceasta cu multumire. Domnul nu i-ar fi vorbit astfel, daca ea nu i-ar fi facut reprosuri. Din cuvintele „dar un singur lucru este necesar“ s-a dedus cateodata ca Martei i-a lipsit credinta in El, ca singurul lucru necesar. Dar din alte locuri din Scriptura rezulta clar ca Marta era o credincioasa, care Il iubea cu toata inima pe Domnul si isi gasea satisfactia in a-i sluji. Ceea ce ii lipsea era dorinta Mariei de a asculta Cuvantul Sau pentru a-L cunoaste astfel tot mai bine. Cunostinta mai mare a Mariei despre Persoana si lucrarea Sa a facut-o capabila sa-i arate mai tarziu o slujba, care a avut o valoare mai mare pentru El decat oricare alta slujba aratata Lui. Deseori suntem inclinati sa le folosim pe Marta si Maria una contra alteia si sa tinem cu una sau cu alta. In schimb putem invata multe de la amandoua!

Vizitand o familie am cunoscut un tanar credincios, inteligent, care studia mult. L-am intrebat daca gaseste timp si pentru studierea Bibliei. A recunoscut ca nu. In aceasta casa erau multe carti explicative ale Bibliei, din care el citise cateodata ceva, dar le considera plictisitoare, pentru a se adanci mai mult in ele. De altfel, nici nu considera a fi necesar, pentru ca el nu va „predica“ niciodata. N-ar fi o slujba pentru el. Atunci i-am citat textul din 1 Corinteni 14.29: „Si doi sau trei profeti sa vorbeasca, iar ceilalti sa judece.“ Nu va fi niciodata in stare sa judece, daca nu va avea cunostinte suficiente din Cuvant. Ii lipsea si bucuria unui timp linistit, regulat de rugaciune si cugetare, si de asemenea cresterea spirituala si capacitatea de a indeplini mai tarziu probabil lucrarea sa de sot si tata in propria sa familie. Astfel de oameni pot dovedi activitatile unei Marta, dar nu pot ajunge niciodata la adancimea spirituala a unei Maria. Luther a spus odata ca el, atunci cand are foarte mult de lucru, nu se roaga ca de obicei numai o ora, ci doua. Cine are o astfel de gandire, ramane pazit de extreme si de dezechilibru spiritual.

In Ioan 11 citim despre o alta vizita a Domnului la aceasta familie. Acolo le vedem pe amandoua surorile indoliolate: fratele lor iubit, Lazar, era grav bolnav. Boala si moartea nu trec pe langa casele credinciosilor.

Durerea si doliul comun au adus inimile celor doua surori mai aproape una de alta. Daca ar fi fost acolo marele lor Prieten Isus! Dar El era plecat departe, de cealalta parte a Iordanului. Ele i-au trimis

un mesaj scurt si clar: „Doamne, iata, acela pe care-l iubesti este bolnav.“ Ele n-au vorbit despre dragostea lui Lazar; aceasta n-ar fi fost un argument bun. Ele au facut apel la simpatia Domnului pe care o cunosteau foarte bine. Dar Domnul a asteptat inca doua zile inainte de a veni la ele. Aceasta a fost o incercare deosebita pentru cele doua surori. El avea intentia Sa prin aceasta, cum de altfel are si cu noi in astfel de imprejurari. El vine in ajutorul nostru la timpul Sau si in modul Sau.

Pe drum, El, Cel atotputernic, le-a spus ucenicilor Sai: „Lazar, prietenul nostru, a adormit, dar merg ca sa-l trezesc din somn.“ Ucenicii au considerat acum ca nu mai era necesara calatoria periculoasa spre Iudeea. Daca Lazar dormea, se va insanatosi! Ei L-au inteles gresit pe Domnul. El nu vorbise despre odihna somnului, ci despre moartea lui Lazar. Ei n-au inteles, pentru ca in limba pe care o folosea Domnul Isus exista un singur cuvânt pentru „a adormi“ si „a dor-mi“. Cat de periculoasa era aceasta calatorie din punctul de vedere al ucenicilor, rezulta din cuvintele lui Toma: „Sa mergem si noi, ca sa murim cu El!“ De aici rezulta dragostea sa mare fata de Invatatorul.

Vestea venirii Sale a ajuns la surori inainte ca Domnul sa soseasca in Betania. S-a aratat din nou deosebirea mare dintre Marta si Maria. Marta, mereu impulsiva si ocupata, nu a putut astepta venirea Domnului, ci a fugit in intampinarea Sa. Maria a ramas linistita acasa cu prietenii care venisera de la Ierusalim pentru a le consola. Marta a dat frau liber inimii ei in cuvintele: „Doamne, daca a-i fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit.“ Increderea ei in El s-a exprimat in cuvintele: „dar si acum stiu ca oricate vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu Iti va da“. Din discutia care a urmat, rezulta ca ea nu L-a inteles bine pe Domnul. Era aceasta urmarea ascultarii ei superficiale a cuvintelor Domnului in trecut? A fost fericita ca a putut pleca pentru a o aduce pe sora ei careia i-a spus: „Invatatorul este aici si te cheama.“ Impreuna cu vizitatorii s-au dus la locul in care le astepta Isus.

Maria a cazut la picioarele lui Isus. Acolo unde a gasit odinioara invatatura pretioasa, cauta si gasea acum mangaiere. Ea si-a exprimat necazul plangand, iar Domnul Isus a aratat mila Sa prin faptul ca a plans. Dar El a facut si mai mult. El S-a lasat condus la mormantul lui Lazar si a poruncit sa fie luata piatra de pe mormant. Marta a replicat: „Doamne, deja miroase greu, pentru ca este mort de patru zile.“ (In clima fierbinte din tarile Orientului Apropiat, mortii au fost si sunt ingropati in ziua mortii lor. Prin asteptarea Domnului si datorita calatoriei spre Betania trecusera alte trei zile.) Isus a dojenit-o prin cuvintele: „Nu ti-am spus, ca daca vei crede, vei vedea gloria lui Dumnezeu?“ Apoi a strigat cu glas tare: „Lazare, vino afara!“ Lazar a venit afara si dupa ce i-au desfacut legaturile, el a putut umbla.

In 1 Tesaloniceni 4.16-17 citim: „Pentru ca Domnul Insusi, cu un strigat, cu glasul arhanghelului si cu trambita lui Dumnezeu, va cobori din cer; intai vor invia cei morti in Hristos; apoi noi cei vii, care ramanem, vom fi rapiti in nori impreuna cu ei, pentru a-L intampina pe Domnul in vazduh; si astfel vom fi intotdeauna cu Domnul. Astfel incurajati-va unii pe altii cu aceste cuvinte.“ Cu aceste cuvinte putem intr-adevar sa ne consolam reciproc, cand stam la mormantul unui credincios iubit. Domnul Isus i-a spus Martei: „Eu sunt invierea si viata; cine crede in Mine, chiar daca va muri, va trai“ (Ioan 11.25).

În înțeles spiritual, toți credincioșii au murit deja acum cu El și sunt înviați și pot spune împreună cu apostolul Pavel: „Am fost răstignit cu Hristos și nu mai traiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce traiesc acum în carne, traiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine“ (Galateni 2.20).

Și pentru ei au valabilitate cuvintele: „Pentru că voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, care este viața noastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie“ (Coloseni 3.3, 4). Ce cuvinte minunate! Moartea nu are ultimul cuvânt. Și noi suntem întristați când iubiiții noștri pleacă de la noi, pentru că trăim plecarea lor acasă ca o mare pierdere. Dar apostolul scrie că nu trebuie să ne intristăm ca ceilalți care n-au nicio nădejde. El se referă la oameni care traiesc fără Hristos și mor în păcatele lor. Pentru ei nu există nicio speranță.

Și ei vor învia odată pentru a fi judecați în fața tronului mare și alb. Atunci Domnul nu va mai fi Salvatorul, ci Judecătorul. Despre aceasta citim în Apocalipsa 20.11-15: „Și am văzut un mare tron alb, și pe Cel care seșea pe el, dinaintea cărui pământ și cerul au fugit și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și i-am văzut pe cei morți, mari și mici, stând în picioare înaintea tronului; și au fost deschise niște cărți. Și a fost deschisă alta carte, care este a vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărți, potrivit faptelor lor. Și marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; și Moartea și Locuința morților au dat pe morții care erau în ele; și au fost judecați fiecare potrivit faptelor lor. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este a doua moarte: iazul de foc. Și dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.“

Cât de groaznic este să aparții de „ceilalți“, pentru care aceste cuvinte de consolare nu au nicio importanță și cărora nici nu le sunt adresate. Dacă cineva, tânăr sau bătrân, se recunoaște în această categorie, îi dau sfatul serios și urgent să nu mai continue să trăiască astfel. Este încă posibil să-și recunoască păcatele și să vină la credință în Domnul Isus. Cine îl cunoaște pe Domnul Isus ca Salvator nu trebuie să se teamă de El ca Judecător.

Despre familia din Betania citim pentru ultima dată în Ioan 12.1-8: „Isus deci, cu șase zile înainte de Paști, a venit la Betania, unde era Lazar cel mort, pe care îl înviase Isus dintre morți. I-au pregătit deci o cină acolo și Marta slujea, iar Lazar era unul dintre cei care stăteau la masă cu El. Maria deci, luând o măsură de mir de nard curat, de mare preț, i-a uns picioarele lui Isus și i-a sters picioarele cu parul ei; și s-a umplut casa de mirosul mirului. Atunci unul dintre ucenicii Săi, Iuda, al lui Simon, Iscarioteanul, care urma să-L vândă, a spus: «De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de dinari și să fie dat săracilor?» Dar a spus aceasta nu pentru că avea grijă de săraci, ci pentru că era hot și avea pungă și lua cele puse în ea. Isus deci a spus: «Las-o: ea l-a păstrat pentru ziua pregătirii Mele pentru înmormântare; pentru că pe săraci îi aveți cu voi întotdeauna, dar pe Mine nu. Ma aveți întotdeauna.»“

Și în această relatare sunt numite cele trei nume ale membrilor familiei: Lazar, Marta și Maria. Lazar, cel care murise și pe care Isus îl înviase din morți, era unul dintre cei care stăteau la masă. Nici aici nu citim că Lazar ar fi rostit vreun cuvânt. El era un martor tăcut, care vorbea prin simplul fapt că trăia; o dovadă de netăgăduit că Isus făcuse cu el o minune. Prin aceasta, mulți iudei au crezut în Isus. De aceea, preotii îl urau și doreau să-l omoare (versetele 9-11).

Despre Marta citim din nou ca slujea; dar facea aceasta in tacere, fara critica. Despre Maria citim ca ea L-a uns pe Domnul cu un nard de mare pret. Prin ascultarea ei foarte atenta a cuvintelor Domnului, primise cunostinta despre Persoana si lucrarea Sa, intrecandu-i pe ucenici. De aceea, ei n-au putut sa inteleaga actiunea Mariei. Mai degraba s-au separat (Matei 26.6-13). In Ioan 12, Iuda a fost acela care a exprimat aceasta. El, hotul, a calculat repede pretul - 300 dinari - o suma pentru care un zilier trebuia sa munceasca 300 de zile, deci aproape un an. Iar o astfel de suma, Maria „a risipit-o“ intr-o clipa!

Sarmana Maria, mai intai a fost criticata de sora ei, acum de unul dintre ucenici! Dar Domnul a aprobat comportamentul Mariei si Si-a exprimat aprecierea pentru ceea ce a facut ea. Aceasta a fost suficient pentru ea. Si noi putem face experiente asemanatoare ca Maria. Este o experienta neplacuta, cand intentiile noastre bune nu sunt intelese si actiunile noastre sunt judecate gresit. Sa invatam sa lasam acestea in mana Domnului!

Levi si Iuda, fiii lui Iacov

Lea i-a dat celui de-al treilea fiu numele Levi, iar celui de-al patrulea, Iuda. In alegerea acestor nume, ea a fost determinata de motive firesti. Lea suferea deja de mult timp din cauza geloziei, pentru ca Rahela detinea afectiunea lui Iacov, in timp ce ea era „urata“. Acum insa, dupa ce i-a daruit al treilea copil, ea credea ca sotul ei va tine cu ea, si astfel l-a numit pe baiat: Levi, adica alipire, atasament. „«Acum, de data aceasta, sotul meu se va lipi de mine, pentru ca i-am nascut trei fii.» De aceea i-a pus numele Levi“ (Geneza 29.34). Cand Dumnezeu i-a daruit un al patrulea copil, atunci in inima ei s-a inaltat multumirea fata de Dumnezeu „si a zis: «De asta data voi lauda pe Dom-nul». De aceea i-a pus numele Iuda“, adica lauda sau obiect al preamaririi (Geneza 29.35). Chiar daca Lea s-a gandit numai la ea si la imprejurarile ei atunci cand le-a dat nume celor doi copii ai ei, totusi ea a prorocit prin acestea, desi a facut-o inconstient.

Un alt autor scria: Privit din punct de vedere simbolic, Israel avea un sot, iar acest sot era Domnul. Legatura de dragoste fusese rupta, nu de catre sot, ci de catre infidelitatea sotiei. Israel a rupt pacea. Trebuia sa aiba loc o reconciliere, sa fie pus capat dezbinarii (iar cel care trebuia sa faca acest lucru era Levi, semintia slujbei preotesti), pentru ca Israel sa se apropie din nou de Dumnezeu sau, iar Domnul sa-si poata vizita din nou poporul.

In timp ce Levi era slujitorul devotat, semintia preoteasca, Iuda, apare ca semintia imparateasca, apare ca obiectul laudei, „care a avut intaietatea intre fratii sai“ (1 Cronici 5.2). Dintre cei doisprezece fii ai lui Iacov, Iuda era cel mai distins, asemenea unui nobil; din el trebuia sa vina „printul“, „odrasla din tulpina lui Isai si o Ramura din radacini“ (Isaia 11), Emanuel. In jurul Lui, a lui Mesia, se invarte totul in istoria lui Israel; cand duhul a venit asupra lui Iacov, care era pe moarte, acesta a trecut peste Ruben, Simeon si Levi si a exclamat cand a ajuns Iuda la rand: „Iuda, pe tine te vor lauda fratii tai... Toiagul de domnie nu se va departa din Iuda, nici toiagul de carmuire dintre coapsele lui, pana va veni Silo si a Lui va fi ascultarea popoarelor“ (Geneza 49.8, 10). Copiii lui Levi erau chemati la o pozitie si o slujba foarte deosebita fata de celelalte semintii. Conform textului din Numeri 1, ei nu erau numarati intre celelalte semintii, ci erau „pusi peste cortul marturiei si peste toate uneltele lui si peste tot ce tine de el“; ei trebuiau sa „poarte cortul si toate uneltele lui si sa slujeasca in el si sa-si

aseze tabara imprejurul cortului". Cand porneau din loc, trebuiau sa desfacă locuinta, iar cand se opreau, trebuiau din nou sa o ridice. Oricine nu apartinea de semintia lui Levi si indraznea sa se apropie, trebuia sa fie pedepsit cu moartea. In timp ce toti ceilalti israeliti trebuiau sa-si aseze tabara fiecare in tabara lui, fiecare langa steagul lui, dupa ostirile lor, levitii trebuiau sa-si aseze tabara in jurul cortului marturiei.

Ei formau un popor separat, erau proprietatea deosebita a lui Dumnezeu. Ei ocupau locul tuturor intailor nascuti ai lui Israel, locul acelora care fusesera salvati de sabia ingerului nimicitor prin sangele mielului (Numeri 3.45). Dar de ce a fost tocmai semintia lui Levi aleasa fata de toate celelalte si hotarata pentru o slujba atat de inalta? Era Levi mai evlavios si mai sfant intre cei doisprezece fii ai lui Iacov? Nu, nici firea sa, nici comportamentul sau nu aratau aceasta. „Simeon si Levi sunt frati: sabiile lor sunt unelte de asuprire. Suflete al meu, sa nu intri in sfatul lor! Gloria mea, sa nu te unesti cu adunarea lor, pentru ca in mania lor au ucis oameni. Si, ca sa-si faca pe plac, au taiat vinele taurilor. Blestemata fie mania lor, pentru ca a fost cumplita, si furia lor, pentru ca a fost nemiloasa“ (Geneza 49.5-7). Deci, Levi era incapatanat, cumplit si nemilos. Aceasta era firea sa. Dumnezeu nu poate veni la sfatul unui astfel de om. El nu poate avea nimic a face cu oameni incapatanati, cumpliti si nemilos. Dar care a fost motivul pentru care Levi a fost introdus in sfatul lui Dumnezeu, care a fost motivul pentru care Dumnezeu l-a pus in legatura cu adunarea Sa? Care a fost motivul pentru care l-a scos din locuinta sa plina cu unel-tele de asuprire si l-a adus in cortul intalnirii cu instrumentele sale sfinte? Numai harul nemarginit! Ce distanta este intre Levi cel cumplit care ucide in Geneza 34 si familia lui Levi chemata la slujba sfanta in Numeri 3 si 4! Ce deosebire intre Levi cel incapatanat in Sihem si Levi cel care a primit indurare, care nu mai avea o vointa proprie, care s-a asezat la poarta taberei langa Moise, cand acesta a exclamat: „Cine este pentru Domnul, la mine!“ (Exod 32)! Era har, numai har! Acelasi har care l-a determinat pe persecutorul incapatanat, cumplit si nemilos al Adunarii lui Dumnezeu, Saul din Tars, sa exprime cuvin-tele: „Doamne, ce vrei sa fac eu?“

Acelasi har ne-a chemat si pe noi sa fim slujitori. Dumnezeu nu a vazut nimic in noi, la fel ca la Levi. El a trebuit sa ne arate si noua acelasi har desavarsit, care stapaneste prin dreptate si sa ne supuna aceleiasi curatiri ca pe Levi in Numeri 8.5-7. In aceste versete citim ca Moise, ca reprezentant al cerintelor lui Dumnezeu, trebuia sa-i curete pe leviti conform cerintelor divine. Mai intai trebuia sa stropeasca peste ei apa pentru curatire de pacat si sa-i faca astfel capabili sa treaca apoi peste toata carnea lor, adica peste tot ce marturisea cu privire la firea lor, briciul. Apoi trebuiau sa-si spele hainele si sa se curete. In acest mod exemplar a intampinat Dumnezeu tot ceea ce apartinea starii firesti a lui Levi si cailor sale anterioare, incapatanarii, cruzimii si lipsei sale de mila. Levitul nu avea voie inainte de aceasta sa se apropie de uneltele Sfantului Locas, nici sa paseasca in slujba sa.

Asa este si la noi. Botezul arata ca omul nostru vechi, natura noastra cazuta, a fost inlaturata pe deplin, si ca noi suntem asezati intr-o pozitie noua. Orice incercare de a imbunatati omul si de a pune firea in slujba pentru Dumnezeu este inutila. Numai apa si briciul pot face aici ceva. Asupra firii a fost rostita sentinta mortii, dar si asupra a tot ce aduce firea trebuie rostita judecata, briciul trebuie sa treaca peste – aceasta este judecata de sine serioasa zi de zi. Apoi trebuie sa ne spalăm hainele, sa ne curatim de toate obiceiurile si inclinatiile noastre vechi. Din chemarea lui Levi stralucește harul divin, in curatirea sa se arata sfintenia lui Dumnezeu. Astfel, toti lucratorii lui Dumnezeu sunt chemati

la lucrare prin har divin si sunt invredniciti corespunzator cerintelor sfinteniei divine pentru a face lucrarea. Noi suntem in masura sa realizam lucrarea lui Dumnezeu numai cand firea este pusa sub puterea crucii si sub briciul ascutit al judecatii de sine. Vointa noastra proprie innascuta este inutila in slujba pentru Dumnezeu.

A-i apartine Domnului presupune incetarea vointei proprii, renuntarea la noi insine. Levi a dovedit ca harul a adus la el acest rod, cand a luat sabia si a ucis frati, prieteni si vecini. Cuvantul Domnului era poruncitor. Drepturile Sale erau puse sub semnul intrebarii, cand „au schimbat gloria lor cu imaginea unui bou care mananca iarba“ (Psalm 106.20). Prin har, levitii au aratat o ascultare deplina, supusa. „Si fiii lui Levi au facut dupa cuvantul lui Moise“ (Exod 32.28).

Pe acest teren statea Levi; textul din Maleahi 2.4-6 ne confirma aceasta. Dreptul sau de a fi folosit in slujba Domnului consta in faptul ca el „n-a vazut pe tatal sau si pe mama sa, n-a recunoscut pe fratii sai si n-a cunoscut pe fiii sai“, asa cum spunea Moise in binecuvantarea sa asupra lui Levi din Deuteronom 33.9. Harul lui Dumnezeu a invrednicit semintia incapatanata sa puna deoparte drepturile firii si sa recunoasca drepturile Domnului.

Aceasta este singura temelie a caracterului unui slujitor din zilele noastre. Sa ne gandim la cuvantul grav al Domnului nostru: „Daca vine cineva la Mine si nu-si uraste tatal, si mama, si sotia, si copiii, si fratii, si surorile, si chiar propria sa viata, nu poate fi ucenic al Meu“ (Luca 14.26). Sa nu gandeasca nimeni citind aceste cuvinte ca ar trebui sa fie fara dragoste naturala. Aceasta ar insemna a se uni in sens moral cu decaderea din ultimele zile, in care, conform textului din 2 Timotei 3.3, oamenii vor fi „fara afectivitate naturala“. Dar daca vom permite cerintelor unei dragoste naturale si inclinatiilor naturale sa stea in calea slujbei noastre neimpartite pentru Hristos, sau daca vom acorda dragostei fata de familia noastra un loc mai mare decat credinciosiei fata de Hristos, atunci vom fi incapabili pentru slujba Sa si vom fi nevrednici de numele ucenic al lui Isus.

Deoarece Levi a stat in acea zi rea de partea lui Dumnezeu, a fost onorat cu preotia, cu cea mai inalta onoare care ii putea fi acordata. Simeon, care avea aceeaasi natura veche ca a lui Levi, nu a cunoscut harul, nu a ascultat de chemarea lui Moise, iar acesta nu a avut niciun cuvant pentru el in binecuvantarea cu care a binecuvantat pe copiii lui Israel inainte de moartea sa (Deuteronom 33).

Foarte remarcabil este faptul ca si lucrarea fiecarui levit era stabili-ta foarte exact. Fiii lui Levi erau Gherson, Chehat si Merari (Geneza 46.11). Urmasii lui Gherson si Merari trebuiau sa poarte „cortul“ si „panzele curtii“ impreuna cu toate accesoriile, in timp ce Chehat era chemat sa poarte „lucurile preasfinte“ (Numeri 4). Gherson nu avea nimic a face cu scandurile si drugii, Merari nu avea nimic a face cu perdelele si invelitorile. Fiecare avea stabilit cercul sau de actiune. Nu este asa si in cazul nostru? Dumnezeu a dat fiecaruia dintre noi un loc, pe care trebuie sa-l ocupam, o lucrare, pe care trebuie sa o facem. Nimeni sa nu incerce sa ocupe locul altuia sau sa faca slujba altuia. Numai prin actiunea puternica, comuna a tuturor madularelor, dupa masura fiecarei parti, se promoveaza zidirea intregului. Sa umblam fiecare in smerenie impreuna cu Dumnezeul nostru, sa fim multumiti cu voia Sa si sa ne multumim sa ocupam un loc probabil de jos, sa facem o slujba probabil neinsemnata! Tocmai implinirea lucrarii pe care El ne-a dat-o, si ocuparea locului pe care El ni l-a stabilit, este adevarata fericire, adevarata onoare. Daca levitul Core, impreuna cu ceata sa ar fi tinut seama de

acest lucru, nu ar fi fost inghitit de adanc. Lucrarea sa ca si chehatit consta in purtarea unor unelte pretioase ale Locasului Sfânt, dar el dorea preotia, care fusese incredintata lui Aaron si familiei sale.

Slujitorul inzestrat al lui Dumnezeu are nevoie de veghere. Cu cat pozitia este mai inalta, cu atat mai adanca este caderea, daca nu suntem veghetori. Daca dusmanul a reusit sa-l doboare pe credincios de pe pozitia sa inalta (Psalm 62.4), va face tot posibilul sa-l mentina in aceasta stare de jos. Aceiasi copii ai lui Levi, despre care s-a spus: „ei au pazit cuvantul Tau si au tinut legamantul Tau. Ei vor invata pe Iacov judecatile Tale si pe Israel legea Ta; ei vor pune tamaie inaintea narilor Tale si ardere-de-tot pe altarul Tau“ (Deuteronom 33.9, 10), aceiasi semintie cu o pozitie inalta, Levi, a trebuit sa primeasca apostrofarea din partea Domnului: „Dar voi v-ati abatut din cale; i-ati facut pe multi sa se poticneasca de lege. Ati stricat legamantul lui Levi, zice Domnul ostirilor“ (Maleahi 2.8).

Daca privim poporul Israel, „adunarea din pustiu“ (Fapte 7.38), observam ca era formata din trei parti: luptatori, lucratori si adoratori. Era un popor de razboinici, in fruntea caruia era Iuda, o semintie de lucratori, formata de Levi, si o familie de adoratori, familia lui Aaron din semintia lui Levi. Adunarea lui Dumnezeu in lume, la fel ca adunarea din pustiu, depinde in totul de Dumnezeu cel viu. Israel nu era din pustiu, ci doar trecea prin el; tot asa si Biserica lui Dumnezeu nu este din lume, dar, fiind aici, nazuieste spre Canaanul ceresc. Dar exista totusi o deosebire. Noi, care avem viata Dumnezeului viu, suntem in acelasi timp razboinici, lucratori si adoratori. Ca razboinici suntem chemati sa luptam, ca leviti suntem raspunzatori sa slujim si sa purtam imaginea Cortului intalnirii, care este Hristos, pe scena acestui pustiu, iar ca preoti stam zilnic inaintea Dumnezeului si Tatalui nostru.

Asa cum Levi era reprezentantul lucratorilor si al adoratorilor, vedem in Iuda capetenia luptatorilor si a razboinicilor. Aceasta insemnatate a lui Iuda se arata deja in faptul ca in timpul sederii indelungate a lui Moise pe muntele Sinai, reprezentanta omului lui Dumnezeu era in mana lui Aaron, levitul, si a lui Hur, un om cu vaza din semintia lui Iuda (Exod 24.14). Acesti doi barbati au sprijinit mainile lui Moise, atunci cand poporul era in lupta contra lui Amalec (Exod 17.10). Iuda, „razboinicul“, primise alte prevederi decat Levi, „slujitorul“. Din Numeri, cartea calatoriei prin pustiu, aflam ca la numaratoarea intregului popor, cu exceptia levitilor, care, asa cum am vazut mai sus, nu au fost numarati, semintia lui Iuda avea cei mai multi razboinici, 74.600 barbati (1.27), si ca steagul sau se aseza nemijlocit spre est (capitolul 2). Deoarece conform ordinii divine fiecare razboinic trebuia sa-si ocupe locul sau conform provenientei sale la respectivul steag, pentru fiecare israelit era important sa poata indica genealogia lui si sa recunoasca steagul sau. Tot asa si pentru noi, pentru calatoria prin pustiu, este necesara siguranta binecuvantata a provenientei noastre ceresti, a nasterii noastre spirituale si de asemenea cunoasterea exacta a steagului nostru. Provenienta noastra este cereasca. Arborele nostru genealogic are radacini in terenul noii creatii. Moartea nu poate distruge legatura, pentru ca aceasta legatura a fost realizata de inviere. Singurul steag al lui Dumnezeu si al fiecarui razboinic, care isi asaza tabara in pustii, pentru a lupta contra armatelor raului, pentru a purta luptele Domnului, este Hristos.

In ce masura este Iuda un exemplu pentru noi? „Iuda este un leu tanar“ (Geneza 49.9), spunea Iacov cand era pe patul de moarte. „Asculta, Doamne, glasul lui Iuda si adu-l la poporul sau; mainile sale sa lupte pentru el si fii Tu ajutorul lui impotriva asupritorilor lui“, spunea Moise in binecuvantarea sa

asupra poporului Israel (Deuteronom 33.7). Deci curajul si increderea in Dumnezeu, aceste doua caracteristici importante ale luptatorului, se gaseau la Iuda. Despre el, psalmistul spune: „Dumnezeu este cunoscut in Iuda“ (Psalm 76.1), iar profetul exclama: „iesiti din apele lui Iuda, care jurati pe Numele Domnului si marturisiti despre Dumnezeul lui Israel“ (Isaia 48.1). In aceasta privinta, Iuda este exemplul nostru. Si noi trebuie sa-L laudam pe Dumnezeu si sa fim de acord sa luptam, cu curaj si cu incredere in Dumnezeu, pentru Dumnezeu si pentru Hristos. Da, Iuda era pe o pozitie inalta, dar totusi pacatul l-a adus pe o pozitie mai joasa decat pe Ruben, care a ramas nedecis si lenes intre stane, mai adanc decat pe Levi, care s-a inaltat, deoarece „Iuda s-a purtat cu necredinciosie... Iuda a profanat locasul sfant“ (Maleahi 2.11). De asemenea Ieremia vorbeste despre „sora vicleana, Iuda“ (Ieremia 3.7) si „Domnul are o judecata si cu Iuda, pentru ca Iuda este tot impotrivor fata de Dumnezeu, fata de Cel Sfant si credincios“ (Osea 12.2, 11.12). Domnul a certat aceasta infidelitate, aceasta greseala dezonoranta, in care a putut sa cada un luptator, dar totusi i-a dat o speranta lui Iuda, pentru ca „chiar si in Iuda erau lucruri bune“ (2 Cronici 12.12). Ce har!

Cate greseli vedem la acesti doi fii ai lui Iacov, care au fost cei mai inzestrati, la Levi, cel sfintit, pus deoparte, si la Iuda, de neam imparatesc! Dar si ce bogatie de har!

In credincios, care posedea viata in Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, se gasesc onorurile divine ale acestor doua semintii. Noi suntem numiti o semintie sfanta si imparatesca, corespunzator celor doua domenii in care ne exercitam preotia. Ca preoti sfinti aducem impreuna si in particular jertfa de lauda si de multumire care i se cuvine lui Dumnezeu, prin care preamarim Numele Sau, punandu-ne si madularele noastre in slujba pentru El ca o jertfa vie, placuta Lui prin Isus Hristos. Dar ca preotie imparatesca trebuie sa vestim virtutile Aceluia care ne-a chemat din intuneric la lumina Sa minunata (1 Petru 2.9).

Insusi Domnul nostru va exercita candva in mod desavarsit aceasta preotie dubla, cand Se va intoarce ca Imparat si ca Preot. Atunci „El va sedea si va imparati pe tronul Sau; si va fi preot pe tronul Sau; si sfatul de pace va fi intre ei doi“ (Zaharia 6.13). Fiind deja acum imparati si preoti, trebuie sa comunicam si altora bogatiile slavei si harului, pe care ni le-a daruit Dumnezeu. Aceasta ocazie deosebita o avem acum, in acest timp. Ca imparati suntem bogati si putem face multe binefaceri. Nu numai ca putem imparti bunurile noastre pamantesti, unul mai mult, altul mai putin, caci toti putem da ceva, pentru ca „astfel de jertfe li plac lui Dumnezeu“ (Evrei 13.16), ci putem sa facem si altora parte din comoara inepuizabila, pe care cu totii o posedam, si anume bogatia imensa a harului. In exercitarea preotiei noastre imparatesti avem dreptul sa vestim tuturor saracilor, bolnavilor, intristatilor, cu care Dumnezeu ne pune in legatura, virtutile lui Hristos, tot ceea ce se gaseste in El, care spune: „veniti la Mine toti cei truditi si impovarati“. Noi putem vesti ce este El pentru noi cu privire la putere, har, dragoste, mangaiere. Dumnezeu sa faca sa ne adapam tot mai mult din El, pentru a putea da mai departe mult.

Iosif si Maria

(Matei 1; Luca 1)

Iosif și Maria erau urmași ai împăratului David. Acest lucru reiese clar din genealogia din Matei 1 și din Luca 3. Dar generația împărătească ajunsese complet la decadere. Iosif își castiga pâinea ca simplu tâmplar într-o localitate disprețuită, Nazaret din Galileea, iar Maria ducea o viață simplă în același oraș. Amandoi erau tineri temători de Dumnezeu; ei erau logoditi și urmau ca la timpul potrivit să se căsătorească.

La noi, logodna înseamnă că doi oameni s-au găsit în dragoste și se gândesc să se căsătorească. O logodna poate fi în general destul de ușor anulată. Aceasta nu trebuie să fie un indemn de a intra cu ușurătate într-o astfel de legătură. Despre acest lucru am mai vorbit. Retragerea promisiunii este un lucru serios, dar nu se află pe aceeași linie cu divorțul, cum se afirmă câteodată. Cu siguranță, este de preferat o logodna desfacută unei căsnicii nefericite. În Vechiul Testament vedem că poziția unei fete necăsătorite, care era logodită, și a unei femei căsătorite era foarte diferită. A se vedea de exemplu Exod 22.16 și Deuteronom 20.7; 22.23-29.

Dacă o fată logodită avea legătura cu un alt bărbat, amândoi erau pedepsiți cu moartea. Aceasta arată că pentru Israel, și deci și pentru Maria și Iosif, termenul „logodit” avea o însemnătate mult mai mare decât pentru noi astăzi. Dar pe de altă parte, nu era o căsnicie. Nu era vorba despre o sărbătoare oficială, așa cum este cazul la o căsătorie.

În Luca 1 citim cum a venit îngerul la Maria și i-a spus: „Nu te teme, Maria, pentru că ai găsit har la Dumnezeu! Și, iată, vei zamisli în pantece și vei naște un Fiu și îi vei pune numele Isus. El va fi mare și Se va chema Fiu al Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatal Său; și va împărăti peste casa lui Iacov pentru totdeauna și împărăția Lui nu va avea sfârșit” (1.30-33).

Maria nu s-a îndoit de împlinirea acestei promisiuni ca Zaharia. Ea nu a cerut niciun semn. Întrebarea ei a fost cum se poate face aceasta, pentru că ea nu avea legătura cu un bărbat. În cazul lui Iosif și a Mariei nu era deloc vorba despre relații sexuale înainte de căsătorie. Acesta să nu fie cazul nici la tinerii credincioși de astăzi. De aceea este bine ca în timpul logodnei să se stabilească granițe, pentru a nu fi condus prin dorințe patimase spre păcat. Este un lucru pretios să intri curat în căsnicie și abia apoi să te dedici bucuriei sexualității stabilite de Dumnezeu pentru căsnicie.

Am cunoscut o pereche tânără, care avea probleme grave în acest domeniu. În timpul discuției am aflat că, la stăruința lui repetată în timpul logodnei, au avut de mai multe ori relații sexuale. Ea s-a adresat unei femei credincioase pentru a-i cere un sfat, iar aceasta a sfătuit-o să cedeze dorinței lui. „Dacă nu poți face aceasta, nu-l iubești suficient”, spunea acea femeie, „și noi am făcut acest lucru.” Dar ambele căsnicii aveau probleme. Vad încă fata acoperită de lacrimi a acelei tinere soții și o aud spunând: „Tot timpul m-am simțit atât de nefericită.” Prin acest păcat și efectele sale asupra stării spirituale și sufletesti a acestei perechi, frumusețea deosebită a logodnei și a vieții de căsnicie a fost tulburată. Nu spun că aceasta are întotdeauna ca urmare o căsnicie nefericită. Harul iertător al lui Dumnezeu este mare, și El poate și dorește să ajute în toate problemele de căsnicie, dacă ne smerim în fața Lui.

Maria a primit un răspuns la întrebarea ei: „Duh Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri, de aceea și Sfântul care Se va naște Se va chema Fiu al lui Dumnezeu” (1.35). Și fără să

ceara, a primit si un semn: „Si, iata, Elisabeta, ruda ta, a zamislit si ea un fiu la batranetea ei si aceasta este a sasea luna pentru ea, cea numita steria; pentru ca niciun lucru nu va fi imposibil la Dumnezeu. Si Maria a spus: Iata roaba Domnului; fie-mi dupa cuvantul tau!“ Maria nu putea vorbi cu nimeni despre marele ei secret, nici macar cu Iosif. Atunci s-a dus in graba la Elisabeta. Cand s-au salutat, s-a intamplat ceva deosebit: copilul Elisabetei a saltat in pantecele ei: „Si Elisabeta s-a umplut de Duh Sfant si a strigat cu glas tare si a spus: «Binecuvantata esti tu intre femei si binecuvantat este rodul panteceleui tau! Si de unde aceasta pentru mine, ca sa vina la mine mama Domnului meu?»“ (Luca 1.36-43).

Biblia nu este o carte de biologie, dar acolo unde ne sunt date amanunte biologice, trebuie sa le acordam atentie. Ma gandesc deseori la aceasta intamplare, cand citesc despre avort si eutanasiie, despre care se scrie atat de mult. Ambele lucruri marturisesc despre o lipsa dureroasa de teama de viata. Un fat sau embrion este numit „ceva“, „un lucru“ care poate fi indepartat daca este incomod si se doreste impiedicarea nasterii acestuia ca si copil viu. Odatinoara, avortul era interzis si pasibil de pedeapsa, dar astazi este aprobat in public si realizat pana la un anumit moment, cu toate ca exista controverse cu privire la ultimul moment posibil. Cu cateva zile in urma am citit intr-un ziar ca trei specialisti au avortat un fat in varsta de sase luni si l-au lasat sa moara, deoarece conform parerii lor nu ar fi fost „viabil“. In acest caz a intervenit justitia si a ridicat acuzatie, folosindu-se cuvintele ucidere si omor prin lovire. Cuvantul lui Dumnezeu spune: „Pentru ca Tu mi-ai intocmit rarunchii, Tu m-ai tesut in pantecele mamei mele. Te voi lauda ca m-ai facut intr-un mod uimitor si admirabil. Minunate sunt lucrarile Tale si sufletul meu o stie foarte bine. Oasele mele nu au fost ascunse de Tine cand am fost facut in taina, tesut ca o broderie, in locurile de jos ale pamantului. Ochii Tai au vazut fiinta mea neintocmita si in cartea Ta au fost scrise toate madularele mele: zi de zi se formau cand nu era inca niciunul“ (Psalm 139.13-16).

Maria a ramas aproximativ trei luni la Elisabeta, apoi s-a intors acasa. Se pare ca ea (din motive inexplicabile pentru noi) nu a putut sa-i redea lui Iosif cuvintele exacte si explicatia cu privire la ceea ce i-a spus Gabriel. Prin aceasta, Iosif a fost pus in fata unei decizii foarte dificile. Datorita faptului ca ea era insarcinata, el, ca om drept, nu putea sa se casatoreasca cu ea. Conform legii o putea acuza la judecator. Desi in acel timp nu se mai aplica pedeapsa cu moartea, aceasta insemna totusi pentru Maria o expunere in public. Iar Iosif nu dorea sa-i faca asa ceva. O alta solutie ar fi fost sa o alunge si sa-i dea drumul cu o scrisoare. Aceasta ar fi trezit mai putina suspiciune. El a luptat mult cu aceasta problema mare.

Apoi Dumnezeu i-a aratat ce trebuia sa faca. Intr-un vis i s-a aratat un inger, care i-a explicat situatia; ca urmare a decis imediat sa o ia la el acasa. Astfel a ocrotit-o de rusine in ochii oamenilor. Dar el nu a avut legatura cu ea, pana ce ea a nascut pe Fiul ei; si el i-a pus numele Isus (Matei 1.25).

In Matei 2 citim despre venirea magilor si despre planurile josnice ale imparatului Irod. Intentia sa de ucidere a fost zadarnicita, pentru ca un inger i s-a aratat in vis lui Iosif si i-a poruncit sa ia copilul si pe mama lui si sa fuga in Egipt. Apoi s-au intors in Nazaret, unde au dus o viata normala de casnicie si li s-au nascut inca cel putin sase copii. Cei patru fii sunt numiti cu numele in Matei 13.55: Iacov, Iosif, Simon si Iuda. Numarul surorilor nu este numit acolo. Apostolul Ioan ne spune ca acesti frati nu credeau pe atunci in Isus (Ioan 7.5).

Despre aceasta pereche citim ca L-a cautat pe Isus, care era in varsta de doisprezece ani, in templu (Luca 2.41-52). Acolo, Isus a aratat intelepciunea Sa extraordinara. Apoi S-a intors cu parintii Sai si le-a fost supus. In aceasta privinta este modelul desavarsit pentru toti copiii. Dupa aceasta nu mai citim nimic despre Iosif. Probabil, murise inainte de pasirea in public a Domnului Isus.

Din ceea ce citim despre el, avem o imagine a unui sot si tata plin de dragoste si grija. Nici despre mama nu citim foarte mult. Remarcabi-le pentru ea sunt cuvintele: „Maria pastra in minte toate cuvintele acestea, cumpanindu-le in inima ei“ (Luca 2.19; a se vedea si versetul 51). Acestea erau cuvinte despre Fiul ei. La prima prezentare in public a Domnului Isus la nunta din Cana, a fost prezenta si Maria (Ioan 2). Cand a auzit ca lipsea vinul, ea a dovedit increderea ei in Isus prin faptul ca le-a spus slujitorilor sa faca tot ce le va porunci El.

Maria a suferit mult in anii care au urmat datorita comportamentului plin de ura al iudeilor fata de Fiul ei. Cand a stat la cruce, a aflat intreaga insemnatate a cuvintelor exprimate de Simeon: „Sufletul tau va fi strapuns de o sabie“. Isus Insusi a turnat ulei pe ranile ei prin cuvintele pline de dragoste, pe care le-a rostit de pe cruce: „Femeie, iata fiul tau“, si lui Ioan: „Iata mama ta“. Ioan a inteles aceasta indicatie si din acel ceas a luat-o pe Maria in casa lui. Probabil, atunci era vaduva, iar ceilalti fii, datorita necredintei, nu puteau intra in discutie pentru aceasta lucrare.

Ultima data citim despre Maria in Fapte 1.14. Dupa inaltarea la cer a Domnului Isus, apostolii impreuna cu cateva femei si Maria, mama lui Isus, si fratii Sai erau stransi in camera de sus. Ce bucurie pentru Maria sa poate marturisi acum si invierea, si inaltarea Sa la cer! Aceasta bucurie o putea impartasi cu fiii ei, care odinioara L-au respins in necredinta. Cu siguranta, Maria s-a rugat mult pentru copiii ei! Ioan scria unei doamne, probabil si ea o vaduva: „M-am bucurat foarte mult ca i-am gasit pe unii din copiii tai umbland in adevar“ (2 Ioan 4).

Monica, mama lui Augustin, al carei fiu traia pe atunci in pacat, a auzit de la cineva cuvintele: „Un copil al atator rugaciuni si lacrimi nu se poate pierde.“ Cateodata parintii nu afla ascultarea rugaciunilor lor.

Odata am tinut slujba la inmormantarea unui slujitor devotat Domnului, care lasa in urma o familie mare cu copiii maturi. Nu venisera toti la credinta. In timpul predicii de inmormantare, un fiu s-a intors la Dumnezeu. Tatal nu a trait acest lucru. Dar rugaciunea sa a fost ascultata la timpul lui Dumnezeu. Aceasta este o mare imbarbatare pentru parinti, ca sa se roage cu staruinta pentru copiii care merg inca in necredinta pe calea lor prin viata.

Zaharia si Elisabeta

(Luca 1.5-25, 39-45, 57-80)

Din primele relatari despre Zaharia si Elisabeta din Luca 1.5 si urmatoarele versete putem trage concluzia ca ei se potriveau unul cu altul foarte bine. Amandoi erau israeliti, amandoi apartineau de semintia lui Levi si de generatia preoteasca a lui Aaron. Amandoi erau tematori de Dumnezeu. „Amandoi erau drepti inaintea lui Dumnezeu, umbland fara vina in toate poruncile si randuielile

Domnului“ (versetul 6). Nu ne putem imagina o baza mai stabila decat aceasta pentru o viata de casnicie buna. Dar si asupra acestei casnicii apasa o durere: lipsa copiilor. Acest lucru era dureros pentru amandoi si era motivul multor rugaciuni. Dar Dumnezeu nu a ascultat aceste rugaciuni. Au trecut multi ani, ei au imbatranit, iar speranta cu privire la urmasi a disparut.

Imparatul David impartise numarul mare de preoti in 24 de cete, iar aceasta impartire avea valabilitate si in zilele urmasilor sai (1 Cronici 24). Zaharia facea parte din a opta ceata, a lui Abia. Diferitele activitati erau repartizate prin tragere la sorti. Astfel, Zaharia a primit privilegiul de a arde tamaie in templul Domnului. Poporul statea afara in rugaciune, asteptandu-l pe Zaharia pentru a primi binecuvantarea conform cuvintelor din Numeri 6. Dar de data aceasta, totul s-a desfasurat in mod neobisnuit. Zaharia a vazut la dreapta altarului tamaierii un inger, si s-a tulburat.

Ingerul i-a vorbit: „Nu te teme Zaharia, pentru ca cererea ta a fost ascultata si sotia ta, Elisabeta, iti va naste un fiu si ii vei pune numele Ioan“ (versetul 13). Ingerul a numit atat numele lui, cat si al sotiei sale. Zaharia inseamna: Dumnezeu Isi aduce aminte, iar Elisabeta: Dumnezeul juramantului. Dar Zaharia nu facea onoare numelui sau. Desi stia ca ii vorbea un inger al Domnului, deci erau cuvintele lui Dumnezeu, vestea era prea frumoasa pentru el, ca sa fie adevarata. El a cerut un semn. Aceasta a fost necredinta. Semnul cerut a fost in acelasi timp o pedeapsa: el a ramas mut pana la implinirea promisiunii lui Dumnezeu.

Ce lucruri minunate se spusese despre fiul lor! Ei insisi vor avea parte de bucurie, iar multi altii se vor bucura de nasterea sa! El va fi mare inaintea Domnului si ii va intoarce pe multi din poporul abatut la Domnul Dumnezeu lor. Nu ar trebui sa fie aceasta dorinta tuturor parintilor credinciosi? Din nefericire, multi se gandesc numai la propria lor bucurie si ii cresc pe copiii lor cu acest scop, fiind adeseori dezamagiti in aceasta actiune. Numele Ioan inseamna: Domnul este indurator. Prin venirea lui Ioan, Dumnezeu a aratat indurare nu numai fata de Zaharia si Elisabeta, ascultandu-le rugaciunile, ci a aratat indurare fata de intregul popor, chemandu-i la pocainta prin predica lui Ioan.

Cand s-au implinit zilele slujbei sale, Zaharia s-a intors acasa. El a fost nevoit sa-i comunice in scris sotiei sale ceea ce vazuse si auzise. Cand a vazut ca Dumnezeu Isi implinea promisiunea si a ramas insarcinata, Elisabeta s-a retras in singuratate pentru cinci luni, probabil pentru a se bucura in liniste de lucrarea si harul lui Dumnezeu fata de ea, dar si pentru a scapa de multe intrebari: ii venea greu sa povesteasca tuturor ceea ce se intamplase cu Zaharia in templu. Trebuiau sa astepte ca faptele sa vorbeasca. Intre timp, ea a multumit Domnului pentru harul care il aratase fata de ea. Relatarea despre Zaharia si Elisabeta este intrerupta de relatarea aratarii lui Gabriel Mariei si de vizita ei la Elisabeta. Despre aceasta vom vorbi mai mult in urmatorul capitol.

La timpul stabilit, fiul s-a nascut. In ziua a opta a avut loc circumcizia si urmau sa-i dea copilului un nume. Toti doreau ca baiatul sa primeasca la circumcizie numele Zaharia. Dar cand l-au chemat pe tatal, el a scris pe o tablita de scris: Ioan este numele lui. Apoi a putut din nou sa vorbeasca! Primele cuvinte pe care le-a rostit au fost o cantare de lauda la adresa lui Dumnezeu. Umplut de Duhul Sfânt, el a profetit in cantarea sa de lauda. El nu a vorbit in primul rand despre fiul sau, ci despre Fiul Mariei, despre a carui venire stia: „Binecuvantat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru ca a cercetat si a facut rascumparare pentru poporul Sau; si ne-a ridicat un corn de mantuire in casa lui

David, slujitorul Sau, dupa cum a vorbit prin gura sfintilor Sai profeti care au fost de la inceput: Mantuire de vrajmasii nostri si din mana tuturor celor care ne urasc, ca sa implineasca indurare cu parintii nostri si sa-Si aduca aminte de legamantul Sau cel sfant, de juramantul pe care i l-a jurat lui Avraam, tatal nostru, ca, salvati din mana vrajmasilor nostri, sa ne dea sa-i slujim fara teama, in sfintenie si dreptate inaintea Lui, in toate zilele noastre“ (versetele 68-75).

Aceste cuvinte nu se puteau referi la Ioan, care nu apartinea de casa lui David. Profetii vorbisera despre Isus Hristos, Mesia. In El, Dumnezeu ridicase un corn de mantuire (in Scriptura, cornul este un semn al puterii; a se vedea si Zaharia 1.18-21; Psalm 75.5-6; Psalm 132.17). Aceasta mantuire se referea in primul rand la poporul iudeu, se intindea insa si asupra tuturor celor care cred acum in El. Prin Hristos putem sa-i slujim acum Dumnezeului viu si adevarat.

Apoi Zaharia a profetit despre fiul sau. Acesta va fi un profet al Ce-lui Preainalt si va pregati calea pentru Cel care este numit aici „rasaritul din inaltime“, Mesia cel promis. Pentru a putea primi aceasta bincuvantare, poporul trebuia sa fie condus la pocainta, pentru a putea primi iertarea pacatelor lui. Lucrarea lui Ioan va fi sa cheme poporul la pocainta.

Ca tanar, Ioan s-a retras in pustiu si s-a hranit cu lacuste si miere salbatica. La varsta de treizeci de ani a pasit in public ca profet si a botezat multi care au venit la el cu recunoasterea pacatelor lor. El arata foarte clar ca nu el este Mesia, ci numai cel care pregateste calea Acestuia, glasul celui ce striga in pustiu.

Cand mari grupuri de oameni din imprejurimile mai indepartate au venit la Iordan, pentru a fi botezate, printre ei erau si multi farisei si saduchei, care doreau sa fie botezati. Dar Ioan i-a muștrăat in public din cauza comportamentului lor rau si fatarnic, folosind chiar cuvântul „pui de năparci“ pentru ei. Ei trebuiau mai intai sa aduca roade vrednice de pocainta. Ei il urau, dar nu au indraznit sa i se impotriveasca, deoarece poporul il respecta foarte mult.

Ioan a muștrăat si pe domnitorul Irod, pentru ca acesta traia impre-una cu sotia fratelui sau Filip: „Nu-ti este permis s-o ai.“ Irodiada s-a maniat din aceasta cauza si l-a convins pe Irod sa-l arunce pe Ioan in inchisoare. Dar nu s-a multumit numai cu atat, ci ea gandea la alte mijloace de razbunare. Ocazia ei a venit cand Irod sarbatorea cu multi oaspeti ziua lui de nastere. Fiica ei a dansat cu aceasta ocazie si i-a incantat pe toti cu arta dansului ei. Irod, in betia sarbatorii, a jurat sa-i dea tot ce dorea. Irodiada a folosit gresit acest juramant, determinand-o pe fiica ei sa ceara capul lui Ioan.

Prin aceasta, Irod a ajuns intr-un conflict de constiinta, dar a decis sa cedeze. El a poruncit ca Ioan sa fie decapitat in inchisoare, iar ca-pul sau sa fie adus pe o tava fetei, care l-a dat mamei ei (Matei 14.1-12). Aceasta a fost una dintre cele mai rele familii, cu care facem cunostinta in Biblie.

Cineva l-a numit odata pe Ioan o figura tragica. Dar el nu a fost o astfel de figura. El a murit ca martir din cauza slujbei sale profetice. O figura tragica a fost Irod! Acaparat de placerile sale, legat prin promisiuni false, Irod a devenit un ucigas.

Domnul Isus Insusi a vorbit despre Ioan ca fiind cel mai mare dintre profeti (Matei 11.7-11). El a marturisit despre Ioan: „Acela era lumina care arde si lumineaza, si voi ati dorit sa va veseliti pentru

un timp in lumina lui" (Ioan 5.35). Aceasta lampa a fost stinsa.

In Hristos Insusi a aparut Lumina lumii. Dar oamenii de atunci L-au lepadat, pentru ca iubeau mai mult intunericul decat lumina. Cine se lepadata de El acum, ramane in intuneric, oricat de „luminat“ se considera a fi. El va bajbai impiedicandu-se, pana ce va fi surprins de marele intuneric in ziua judecatii.

Zaharia si Elisabeta n-au mai aflat despre lucrarea fiului lor datorita varstei inaintate, si nici despre venirea lui Mesia, despre care profeti-se Zaharia. La fel ca multi altii inaintea lor, ei au adormit in nadejdea implinirii promisiunilor lui Dumnezeu.

De curand, o vaduva credincioasa foarte inaintata in varsta ne-a spus: „Doresc mult sa merg in intampinarea Domnului si sa-L vad, dar las atat de mult in urma mea.“ Se referea la copiii si nepotii ei, pentru care se ruga zilnic. Aceasta lucrare ramane pentru toti parintii, chiar si atunci cand copiii au parasit de mult timp casa parinteasca.

Eli si familia sa

(1 Samuel 1 si 2)

Despre Eli ni se relateaza foarte putin in Biblie. Despre sotia lui nu citim nimic. Ceea ce stim despre acest preot gasim in 1 Samuel 1-4.

El a fost pana la o varsta inaintata atat preot, cat si judecator in Israel. Nu ni se spune in ce mod si-a exercitat activitatea sa publica. El ne este descris mai ales ca tata al celor doi fii ai sai, Hofni si Fineas. In aceasta lucrare plina de responsabilitate, Eli a esuat. De aceea, Eli este un exemplu de avertizare pentru toti cei care au primit de la Dumnezeu autoritate parinteasca si sunt raspunzatori pentru aceasta.

Comportamentul urat al celor doi fii ne este descris in culori vii. Ei erau fii ai lui Belial, adica niste netrebnci (1 Samuel 2.12). Totusi, ei aveau o pozitie privilegiata in Israel. Ei erau preoti, mijlocitori intre Dumnezeu si popor. Ei aveau dreptul de a aduce lui Dumnezeu jertfe-le poporului si sa ia din aceste jertfe partea care le revenea. In Levitic este descris modul in care trebuiau sa-si ia partea care le revenea.

Dar ei nu se temeau de Dumnezeu si nu tineau seama de prevederile Cuvantului Sau. A se citi in acest sens si Maleahi 2.1-3. Ei nu erau multumiti cu partea care le revenea din jertfa, ci luau cele mai bune parti pentru ei. Chiar si atunci cand persoana care jertfea le atragea atentia cu privire la incalcarea obligatiei care le revenea si cu privire la neascultarea lor, ei isi impuneau vointa. Prin aceasta, ei au fost cauza pentru care intreaga slujba a jertfelor Domnului a fost dispretuita.

Acesta nu era singurul lor pacat. In capitolul 2, versetul 22 citim ca se culcau cu femeile care se strangeau la intrarea cortului intalnirii. Singurul loc, in care mai este vorba despre femei care se strangeau la intrarea cortului intalnirii, este Exod 38.8. Si aceasta slujba a fost compromisa prin comportamentul pacatos al fiilor lui Eli. Nu erau ei barbati casatoriti? Cel putin despre Fineas stim ca

sotia sa avea mai mult respect fata de onoarea lui Dumnezeu decat sotul ei (4.19-22).

Si totusi, acesti barbati ocupau un loc privilegiat! Erau barbati chemati de Dumnezeu pentru a indruma poporul in Cuvantul lui Dumnezeu si pentru a invata pe popor, prin exemplul propriu, teama de slujba Domnului. Ce grav au esuat, desi au fost mereu attentionati! Un om al lui Dumnezeu a fost trimis sa-i atraga atentia lui Eli si totodata fiilor sai cu privire la pacatele lor grave.

Iar Eli? Nu citim ca el personal ar fi luat parte la aceste nedreptati. El a ramas fidel. El l-a instruit bine pe tanarul Samuel, care ii fusese incredintat. Eli i-a mustrat pe fiii sai, dar a ramas la un protest slab. „Pentru ce faceti lucruri ca acestea? Pentru ca aud de faptele voastre rele de la tot poporul acesta. Nu, fiii mei, pentru ca stirea pe care o aud nu este buna“ (1 Samuel 2.23, 24). Dar aceste avertizari au venit prea tarziu. Masura pacatului lor era deplina. Domnul a decis sa-i omoare (versetul 25).

In orbirea lor, ei considerau ca-L pot obliga pe Dumnezeu sa le dea victoria in lupta contra filistenilor. Fara sa aiba o insarcinare in acest sens, ei au dus chivotul in tabara. Ei considerau ca Dumnezeu era obligat sa vegheze asupra chivotului si lor sa le daruiasca victoria.

Dumnezeu avea propriile Sale mijloace sa vegheze asupra onoarei Sale. Judecata vestita a fost executata: ostirea a fost batuta; Hofni si Fineas au fost omorati; chivotul a fost luat. Cand Eli a auzit aceste vesti groaznice, mai ales ca a fost luat chivotul, a cazut pe spate de pe scaunul sau si a murit. Reactia sa arata cat de mult era preocupat cu lucrurile Domnului. El personal a fost temator de Dumnezeu pana la sfarsit.

Sa ne preocupam mai amanuntit cu Eli, mai ales in postura sa de tata. Putem invata multe de aici pentru zilele noastre. Acest barbat a esuat grav in exercitarea autoritatii parentesti. Fiii nu au ascultat de tatal lor. Pentru aceasta neascultare, acestia au trebuit sa plateasca. Dar a scapat tatal fara pedeapsa? Dumnezeu a vorbit, prin actiunea Sa, atat lui, cat si tuturor tatilor.

„Si un om al lui Dumnezeu a venit la Eli“ (2.27). Acesta i-a adus aminte lui Eli de pozitia privilegiata ca urmas al marelui preot Aaron, ceea ce insemna o masura mare de responsabilitate. Desi fiii sai faceau nedreptatea, iar el nu participa la aceasta, totusi omul lui Dumnezeu l-a facut pe el personal raspunzator. Cuvintele omului lui Dumnezeu adresate lui Eli au fost foarte serioase: „Pentru ce calcati voi in picioare jertfa Mea si darul Meu... Si onorezi pe fiii tai mai mult decat pe Mine.“ De aceea, judecata trebuia sa vina asupra lui Eli si asupra casei sale. Mai tarziu, tanarul Samuel a fost acela care a adresat aceasta veste. Eli a fost nevoit sa auda reprosul, ca stiuse toate nedreptatile fiilor sai si nu le interzisesese acestea. El nu actionase ca mare preot cu responsabilitate, pentru a impiedica dispretuirea slujbei jertfelor. Ca judecator nu ii pedepsise pe fiii sai pentru faptele lor de rusine. Eli a esuat si ca tata in familia sa.

Cine priveste in jurul sau si citeste ziarul, poate constata ca domneste o criza de autoritate in toate domeniile societatii noastre. Astfel de perioade au existat si in Israel. „Fiecare facea ce era drept in ochii sai“ (Judecatori 17.6; 18.1; 19.1; 21.25).

Daca deschidem Noul Testament, citim: „Orice suflet sa fie supus autoritatilor care sunt mai presus de el. Pentru ca nu este autoritate decat de la Dumnezeu; si cele care exista sunt randuite de

Dumnezeu“ (Romani13.1). Cei care poseda autoritate sunt raspunzatori inaintea lui Dumnezeu pentru modul in care exercita aceasta autoritate. Exercitarea despotica a acestei autoritati a fost unul din factorii care au dus printre altele la marea revolutie franceza si alte revolutii dupa aceea. Dar samanta acestor revolutii a fost, pe de alta parte, semanata si prin scrierile filozofilor, care si-au pus pecetea si pe gandirea peadagogilor. Influenta lor actioneaza inca.

Foarte cunoscut este Jean Jacques Rousseau. Cartea sa despre educatie, „Emile“, a exercitat o mare influenta. Dar teoriile dezvoltate acolo sunt inacceptabile pentru crestini fideli Bibliei. Nu trebuie sa ne mire acest fapt. Tatal necredincios al lui Rousseau i-a permis fiului sau sa citeasca deja din frageda tinerete tot felul de carti. Apoi, la varsta de zece ani, tatal sau l-a parasit. Dintr-o relatie a lui Rousseau cu o slujnica, pe care a „legalizat-o“ mai tarziu in felul sau, au rezultat cinci copii, pe care i-a dus la casa de copii. Ca tata a fost el insusi un exemplu foarte rau.

Rousseau pleca de la gandul ca un om este bun din fire si ca trebuie protejat de influente daunatoare din exterior. El nu dorea sa stie nimic despre „pedeapsa“. Influenta religioasa o considera ca venind de la cel rau. El considera numai propria constiinta ca un conducator sigur. El o numea un instinct divin, o voce cereasca, judecatorul asupra binelui si raului, care il face pe om egal cu Dumnezeu. Despre Isus Hristos nu dorea sa stie nimic. Acest om pacatos a exercitat o in-fluenta mare, iar teoriile sale isi gasesc si astazi multi adepti.

In secolul al douazecilea, cartile doctorului Benjamin Spock au exercitat o influenta mare si sunt si astazi mereu citite. Cea mai cunoscuta carte a medicului pediatru si pedagog american, nascut in 1903, este „Ingrijirea sugarului si a copilului“. A fost tradusa in peste treizeci de limbi si a atins cu mult in urma peste o suta saptzeci de editii. In America a devenit cartea cea mai folosita, pentru ca in ea sunt date, intr-un limbaj clar, sfaturi pentru tot felul de probleme de hranire si educare. Punctul sau de pornire era autodezvoltarea libera a copilului, ceea ce duce la concluzii periculoase. In mod deosebit, cateva ganduri despre autoritate, ascultare si pedeapsa sunt inaccep-tabile pentru un crestin, deoarece sunt nebiblice. In editiile ulterioare a corectat unele exprimari.

O mama din America scria despre experientele ei. Isi educase copilul exact dupa indicatiile lui Spock, dar copilul devenise tot mai dificil si mai brutal. Pana la urma, in ciuda sfaturilor lui Spock, i-a dat copilului o bataie zdravana. A zbierat de-ti rupea inima, dar apoi s-a linistit si de atunci a devenit mult mai ascultator.

Imparatul cel mai intelept al tuturor timpurilor, Solomon, a vorbit altfel despre educatie. Punctul sau de plecare era frica de Domnul. Termeni ca disciplina, ascultare, pedeapsa erau la el in prim-plan. Cititi cu atentie cartea Proverbe!

Dupa ce ne-am preocupat cu nereusita cu urmari grave a metodei de educatie a lui Eli, mi se pare util sa observam cum trebuie facuta educatia din punct de vedere biblic. Pentru aceasta plecam de la premisa ca barbatul este capul familiei si ca el este raspunzator inaintea lui Dumnezeu pentru conducerea familiei sale. Pentru aceasta lucrare (la fel ca pentru toate celelalte), Dumnezeu i-a dat o sotie ca „ajutor“. Hristos este capul barbatului. Barbatul este capul femeii. Barbatul si femeia sunt egali inaintea lui Dumnezeu, dar femeia, care interpreteaza aceasta ca egalitate in drepturi, face o

greseala grava cu urmari fatale. Cand copiii vad ca mama lor respinge conducerea sotului ei, vor intelege greu sa accepte conducerea tatalui. Urmarea va fi neascultare. In astfel de familii nu domneste disciplina. Dumnezeu nu este „Dumnezeu al dezordinii, ci“ – atentie la expresia folosita aici – „al pacii“ (1 Corinteni 14.33). Pacea este mai mult decat ordine. Un tata poa-te face ordine, exercitand autoritate cum considera el, aceasta nefiind biblica si creand tocmai dezordine. In Coloseni 3.20 citim: „Copii, as-cultati de parintii vostri in toate, pentru ca aceasta este placut in Dom-nul.“ Domnul Isus a dat ca si Copil un exemplu in acest sens.

Tatii sunt indemnati: „Tatilor, nu-i intaritati pe copiii vostri, ca sa nu fie descurajati.“ In Efeseni 6.4 citim: „Si voi, tatilor, nu-i provocati la manie pe copiii vostri, ci cresteti-i in disciplina si sub mustrarea Domnului.“ Cum ar putea un barbat sa fie capabil sa implineasca aceasta lucrare plina de responsabilitate fara ajutorul devotat al unei sotii iubitoare, care este si ea constienta de responsabilitatea ce ii revine?

Forma ideala de conducere o gasim prezentata in Psalmul 32.8: „Eu te voi instrui si te voi invata calea pe care trebuie sa mergi; Eu te voi sfatui, avand ochiul Meu asupra ta.“ Dumnezeu Insusi doreste sa-Si conduca astfel copiii. A conduce cu ochii este desigur forma cea mai buna de conducere, si pentru parinti. Dar, din nefericire, acest lucru nu este intotdeauna posibil. In versetul 9 urmeaza atentionarea: „Nu fiti ca un cal sau ca un catar, care n-au pricepere, a caror podoa-ba sunt fraudul si zabala pentru a-i struni cand nu vor sa se apropie de tine.“ Sensul textului este: Dumnezeu doreste sa ne conduca cu ochiul Sau, dar daca nu dorim sa acceptam aceasta calauzire, trebuie sa aplicem mijloace mai severe. Dumnezeu ne arata aici purtarea Sa de grija plina de dragoste pentru noi, chiar si pe calea disciplinei.

In Evrei 12 citim: „Fiul meu, nu dispretui disciplinarea Domnului, nici nu te descuraja cand esti mustrat de El; pentru ca Domnul il disciplineaza pe acela pe care-l iubeste si biciuieste pe orice fiu pe care-l primeste. Rabdati disciplinarea, Dumnezeu Se poarta cu voi ca fata de niste fii; deoarece, care este fiul pe care nu-l disciplineaza tatal? Dar, daca sunteti fara discipline, de care toti au avut parte, atunci sunteti nelegitimi, si nu fii. Mai mult, am avut pe parintii nostri dupa carne ca sa ne disciplineze, si i-am respectat; sa nu ne supunem cu mult mai mult Tatalui duhurilor si sa traim? Pentru ca, in adevar, ei ne disciplineau pentru putine zile, dupa cum li se parea bine; dar El, pentru folosul nostru, ca sa luam parte la sfintenia Lui. Dar orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de intristare; dar dupa aceea le da celor deprinsi prin ea rodul datator de pace al dreptatii“ (versetele 5-11).

In aceste versete, disciplinarea lui Dumnezeu este comparata cu disciplinarea parintilor. De aici putem invata multe ca tati. Dumnezeu disciplineaza numai din dragoste si are mereu in vedere binele nostru. El alege in acest scop, la intervale date, mijloacele adecvate de disciplinare, iar acestea produc apoi rodul datator de pace al dreptatii. Si la noi, dragostea trebuie sa fie motivul in alegerea masurilor de disciplinare care ne stau la dispozitie. Sa ne verificam pe noi insine, da-ca nu exista alte motive cum ar fi ambitia, mandria ofensata sau altceva care joaca un rol. Trebuie sa alegem mijloacele care ni se par in mod cinstit cele mai adecvate. Sa ne gandim daca aceste masuri sunt prea usoare sau prea grele sau de prea lunga durata.

Daca nu se exercita disciplina acolo, unde conform Cuvantului lui Dumnezeu este necesara, se arata lipsa dragostei, chiar daca adesea se afirma contrariul. Acest lucru il invatam foarte clar din aceste cuvinte. Atunci i-am trata pe copiii nostri ca fiind nelegitimi si i-am neglija foarte mult. Daca disciplina este exercitata in mod drept, copiii se vor supune acesteia si nu vor pierde respectul fata de parintii lor, ci din contra!

Dumnezeu nu ne trateaza pe noi, copiii Sai, ca nelegitimi. Nici noi sa nu-i tratam astfel pe copiii nostri. Cu siguranta, nimeni nu intentioneaza asa ceva. Dar totusi, practica ne arata adesea ca acest lucru se petrece. Se renunta la disciplina, pentru ca ar fi in dezavantajul copiilor si ar putea trezi frustrari daunatoare. Acesta a devenit un argument des folosit, care poate fi auzit deseori in legatura cu disciplina. Rezultatul este o generatie de copii dificili, neascultatori si un tineret revoltator. Ei au avut parte de prea putina pedeapsa. Iar in fata lor sta o generatie intreaga de parinti frustrati, care sunt tiranizati de copiii lor. Aceasta problema actuala atrage atentia multor psihologi. „...Iata, ei au respins cuvantul Domnului; si ce intelepciune au ei?“ (Ieremia 8.9). Aceasta este o intrebare patrunzatoare! Avem nevoie de multa intelepciune pentru lucrarea grea de educare a copiilor nostri. In aceasta lucrare nu putem renunta la invataturile Cuvantului lui Dumnezeu.

Stim ca Samuel, urmasul lui Eli si ultimul judecator in Israel, a fost martorul a tot ce s-a petrecut in casa lui Eli. Dar nici el nu si-a indeplinit, mai tarziu, corespunzator lucrarea ca tata. El i-a pus pe fiii sai ca judecatori (1 Samuel 8.1) si nu a observat ca nu erau potriviti pentru aceasta. Cand poporul i-a atras atentia cu privire la comportamentul lor rusinos, se pare ca i-a destituit din functie, asa cum se poate probabil deduce din cuvintele: „Iata, fiii mei sunt cu voi“ (1 Samuel 12.2).

Un mare pericol pentru multi parinti consta in supraaprecierea pro-priilor copii. De cate ori nu este asa! Un alt pericol, contrar acestuia, este ca parintii sa nu recepteze partile bune la copiii lor. Atunci nici nu pot sa exprime cuvinte de apreciere si sa-si promoveze astfel copiii. Acestia tocmai de asa ceva au nevoie. Cele mai mici greseli sunt criticate cu severitate. Mai ales parintii dotati, care au realizat mult, rostesc mereu cuvintele: „Nu esti in stare de nimic.“ Aceasta poate duce la trezirea unor complexe de inferioritate in copil, de care nu va scapa toata viata. De cat de multa intelepciune avem nevoie pentru a ocoli toate aceste stanci!

Anania si Safira

(Fapte 5.1-11)

In Fapte se relateaza despre doua perechi: Anania cu Safira si Acuila cu Priscila. Biblia nu ne spune daca acestia aveau sau nu copii. Relatarea despre Anania si Safira o gasim in Fapte 5.1-11: „Dar un barbat cu numele Anania, impreuna cu Safira, sotia lui, a vandut o proprietate si a oprit din pret pentru sine, stiind si sotia; si, aducand o parte, a pus-o la picioarele apostolilor. Dar Petru a spus: «Anania, de ce ti-a umplut satan inima, ca sa minti pe Duhul Sfânt si sa opresti pentru tine o parte din pretul ogorului? Daca ramanea nevandut, nu ramanea al tau? Si, fiind vandut, nu era pretul lui in puterea ta? Pentru ce ti-ai pus in inima fapta aceasta? N-ai mintit pe oameni, ci pe Dumnezeu.» Si Anania, auzind cuvintele acestea, a cazut jos si a murit. Si mare frica i-a cuprins pe toti cei care au auzit. Si cei mai tineri, ridicandu-se, l-au infasurat si, ducandu-l afara, l-au inmormantat. Si a fost ca,

dupa aproape trei ore, a intrat si sotia lui, nestiind ce se intamplase. Si Petru i-a raspuns: «Spune-mi daca ati vandut ogorul cu atat.» Si ea a spus: «Da, cu atat.» Si Petru i-a zis: «Pentru ce v-ati inteles impreuna sa ispititi pe Duhul Domnului? Iata, picioarele celor care l-au inmormantat pe sotul tau sunt la usa si te vor duce afara.» Si ea a cazut indata la picioarele lui si a murit. Si tinerii, intrand, au gasit-o moarta; si, ducand-o afara, au inmormantat-o langa sotul ei.“

Aceasta intamplare ne transpune in perioada de inceput, epoca de prosperitate a Adunarii lui Dumnezeu. Domnul Isus murise, inviase si Se inaltase la cer. In ziua de Rusalii coborase din cer Duhul Sfânt, pentru a locui in inima tuturor celor care crezusera si formau Adunarea. Aceasta crestea rapid. Credinciosii erau una si se comportau cu dragoste unii fata de altii. Nimeni nu avea nevoi. Cei bogati isi vindeau averile lor, pentru a-i putea ajuta pe cei saraci. S-a afirmat ca primii crestini erau comunisti. Nu este asa, pentru ca ei nu au plecat de la principiul ca averea ar fi un pacat, ei nu invatau: „Ce este al tau, este si al meu“, ci ei traiau conform principiului: „Tot ce este al meu, este si al tau.“

Dumnezeu Duhul Sfânt locuia in Adunare. Duhul locuia si in inimile credinciosilor. Trupurile lor erau un templu al Duhului Sfânt. Duhul era puterea care actiona in viata lor. Cei care nu apartineau Adunarii vedeau acest lucru si vorbeau despre aceasta, iar Numele lui Dumnezeu era proslavit prin aceasta. Mai era cineva care vedea acest lucru, dar care nu se bucura; din contra, a dat nastere la o dusmanie mare: era diavolul. Asa cum face intotdeauna, el a incercat si aici sa distruga aceasta lucrare a lui Dumnezeu. El dorea sa-si atinga scopul dand nastere la prigoane contra apostolilor. Prin aceasta nu a reusit nimic. Atunci a incercat sa-i conduca pe credinciosi la pacat. Aceasta relatere ne arata rezultatele.

Ce pacat au facut Anania si Safira? Nu era un furt ca cel facut de Acan la inceputul istoriei poporului Israel in tara Canaan. Anania si Safira au vazut cum Iosif (Barnaba) vanduse un ogor, iar pretul lui il adusesera apostolilor, pentru a fi impartit intre saraci. Si altii facusera la fel si culesesera apreciere si laude. Dar nimeni nu era obligat sa faca asa ceva, nici Anania si Safira nu erau obligati la asa ceva. Ei erau liberi sa-si vanda sau sa-si pastreze averea. Ei erau liberi sa faca ce doresc cu pretul averii lor. Pacatul lor a fost ca ei pretindeau ca au dat totul, dar in secret pastrasera o parte din pret. Gandeau ca astfel vor avea parte de aceeasi onoare ca ceilalti.

Petru numeste aceasta: mintire a Duhului Sfânt, si astfel mintirea lui Dumnezeu, ceea ce era mult mai grav decat mintirea oamenilor. Era o fapta rea pe care si-o propusesera in inima lor, sadita acolo de diavolul. Ei nu au fost surprinsi de acest pacat, ci l-au facut „premeditat“. Il facusera intr-un timp in care Duhul Sfânt lucra atat de activ in Adunare. Aceasta facea ca pacatul lor sa fie cu atat mai grav. Prin aceasta, raul lor a devenit un „pacat spre moarte“.

Ioan scrie in epistola sa: „Este un pacat spre moarte: despre acela nu spun sa se roage“ (1 Ioan 5.16). Nicaieri in Biblie nu ni se da o descriere mai exacta a „pacatului spre moarte“. In 1 Corinteni 11.27-32 gasim doar o referire la acesta. A manca painea si a bea paharul in chip nevrednic la Cina Domnului a fost cauza pentru care intre credinciosi erau multi slabi si bolnavi, si multi adormisera. Aceasta se petrecuse sub mana disciplinara a Domnului. Apostolul adauga: „Pentru ca, daca ne-am judeca noi insine, n-am fi judecati. Dar cand suntem judecati, suntem disciplinati de Domnul, ca sa

nu fim condamnatii impreuna cu lumea“ (1 Corinteni 11.31, 32).

Exista cazuri de pacat in care Adunarea trebuie sa exercite disciplina (1 Corinteni 5), iar altele in care Dumnezeu Insusi intervine. Ambele actiuni au ca scop ca duhul sa fie salvat in ziua Domnului Isus. Safira a avut posibilitatea sa recunoasca pacatul ei, dar ea a staruit in rau si a fost lovita de aceeaasi judecata ca sotul ei. Este bine sa observam ca in acest caz nu este vorba despre disciplina pe care o exercita Adunarea, nici despre autoritatea apostolica, ci despre o interventie nemijlocita a lui Dumnezeu. Cateodata se spune ca Anania si Safira nu erau cu adevarat intorsi la Dumnezeu. Atunci insa nu ar fi existat attentionarea pentru noi, si am fi putut gandi ca noua nu ni s-ar putea intampla asa ceva grav. Judecata incepe de la Casa lui Dumnezeu. Acest lucru are valabilitate si acum, si aceasta este altceva decat judecata viitoare asupra necredinciosilor.

Asupra intregii Adunari a venit o mare teama. Si noi ar trebui sa avem acest simtamant avand in vedere acest pacat al fatarniciei. In discursul lung al Domnului Isus pe care il citim in Luca 12, se spune la inceput ca El a inceput „sa zica intai ucenicilor Sai: Fiti atenti la aluatul fariseilor, care este fatarnicia; si nu este nimic acoperit care nu va fi descoperit, nici ascuns, care nu va fi cunoscut; de aceea, orice ati spus la intuneric va fi auzit la lumina si ce ati vorbit la ureche, in camarute, va fi predicat de pe acoperisuri“ (1-3). Domnul nu spune aceste cuvinte fariseilor, ci ucenicilor Sai. Si ei erau predispusi spre acest rau si puteau fi invinsi de el. La fel este si in cazul nostru. In acest capitol citim multe attentionari ale Domnului, dar El indica in primul rand spre pacatul fatarniciei.

Acest pacat este primul rau pe care diavolul il introduce in Adunare, continuand apoi cu aceasta actiune. In cele sapte scrisori din Apocalipsa citim cum Domnul judeca cu ochiul Sau atotvazator cele sapte adunari: „Dar am impotriva ta ca ti-ai parasit dragostea dintai. Aminteste-ti deci de unde ai cazut si pocaieste-te si fa lucrarile dintai“ (Apocalipsa 2.4, 5). Acestea erau lucrari facute din dragoste pentru Domnul. Acestea aveau valoare pentru El. Anania si Safira au renuntat probabil la jumatate din averea lor. Dar nu avea valoare pentru El, daca acest lucru era facut din infumurare si lauda de sine, in timp ce lipsea dragostea.

Din pacate, Domnul a trebuit sa constate acelasi pacat in toate scrisorile. In ultima scrisoare, Il auzim spunand: „Pentru ca spui: Sunt bogat si m-am imbogatit si n-am nevoie de nimic! Si nu stii ca tu esti cel nenorocit si de plans si sarac si orb si gol; te sfatuiesc sa cumperi de la Mine aur curatit prin foc, ca sa fii bogat, si haine albe, ca sa fii imbracat si sa nu se arate rusinea goliciunii tale, si alifie pentru ochi, sa-ti ungi ochii, ca sa vezi. Eu ii mustru si ii disciplinez pe toti cati ii iubesc; fii plin de ravna deci si pocaieste-te!“ (Apocalipsa 3.17-19). El nu exercita aceasta disciplina in acelasi mod, ca la Anania si Safira. Trebuie sa fim multumitori ca Dumnezeu nu pedepseste acum orice comportament fatarnic sau alte pacate in Adunarea Sa ca pacate spre moarte.

Daca am compara cuvintele Domnului din Luca 12.3 cu intamplarea din Fapte 5, suntem surprinsi de concordanta deplina. Gravitatea mare cu care Domnul avertizeaza cu privire la pacatul fatarniciei, severitatea cu care El judeca acest pacat in prima adunare din Ierusalim si cu care apostrofeaza adunarea din Laodiceea, ne constring sa luam foarte in serios acest pacat. Avem nevoie de alifie pentru ochi de la El, pentru a putea vedea bine. Fatarnicia in inima si in viata ne fura adevarata privire spre El, unii pentru altii si pentru semenii nostri.

Sunt convins ca aceasta este de cea mai mare importanta si pentru viata de casnicie si de familie. „De aceea, orice ati spus la intuneric va fi auzit la lumina si ce ati vorbit la ureche, in camarute, va fi predicat de pe acoperisuri“ (Luca 12.3). Aceste cuvinte ale Domnului nu au fost necunoscute lui Anania si Safirei. Dar n-au tinut cont de ele. Avertizarea s-a implinit ad litteram in cazul lor. Sarmani oameni! Ei au primit o indurare atat de mare ocupand un loc binecuvantat in adunare, si totusi au cazut!

Cei doi au stat probabil in camera, in dormitor si au discutat: Acest Iosif si-a vandut mosia si a pus intregul ei pret la picioarele apostolilor. Astfel, banii pot fi folositi pentru a usura soarta multor saraci. Acum a primit de la apostoli numele frumos de „Barnaba“: fiu al mangaierii.

Ce loc de onoare ocupa el in adunare, considerau Anania si Safira. Impreuna au cugetat atunci si si-au spus: si noi avem o avere. Ce ar fi sa facem cu ea la fel ca Barnaba? Dar sa dam totul? Ce ar fi daca am pastra pentru noi jumatate? Ei vor fi atunci apreciati ca fiind la fel de altruisti si de darnici ca ceilalti care au dat totul. Cine ar sti ca ei au fost atat de smecheri sa puna deoparte cateva parale pentru zile negre? Desigur, nimeni! Peretii dormitorului nu au urechi! Nimeni n-ar putea auzi sfatul lor in soapta. Secretul lor nu va fi descoperit nicio-data.

Apoi si-au pus in aplicare planurile. Oare constiinta lor nu i-a attentionat, cand Anania si-a luat ramas-bun de la sotia sa si s-a dus cu o parte din bani la apostoli, dupa ce cealalta parte au pus-o bine?

Lui Petru i s-a descoperit secretul lor. „Anania, de ce ti-a umplut satan inima, ca sa minti pe Duhul Sfânt...?“ I-a intrebat el cu severitate. Petru stia ca diavolul este initiatorul tuturor relelor. El a fost initia-torul raului la Eva in paradisi, asa a fost intotdeauna si va fi pana la sfarsitul lui, cand Dumnezeu il va arunca in focul cu pucioasa, pregatit pentru el si ingerii sai. Dar aceasta nu l-a scutit pe Anania, la fel de putin ca pe Eva, cu multe secole inainte. Daca ar fi recunoscut primele soapte si s-ar fi impotrivit diavolului! El inasa a lasat ca dorinta sa prinda radacina in inima lui, iar la sfarsit i-a permis diavolului sa ocupe locul asupra caruia numai Domnul are dreptul. Cunoastem sfarsitul sau si cel al Safirei, care a staruit in aceeasi minciuna. Cand au cugetat tot planul lor, nu s-au gandit oare ca Dumnezeu cunoaste toate sfaturile inimii si ca la timpul Sau le va descoperi?

Ce are sa ne spuna noua, familiilor din timpul de astazi, aceasta istorie? Si noi ne sfatuim in camerele noastre. Trebuie sa si facem acest lucru! Daca Dumnezeu ne-a dat copii, ne sfatuim cu privire la educatia copiilor nostri. Discutam despre problemele pe care le aduce munca si serviciul nostru cu sine. Cautam noi in munca si serviciu satisfactia noastra si onoare la oameni? Suntem constienti ca Dumnezeu asculta aceste sfaturi secrete? Sau mai bine spus, li acordam Lui primul loc in toate cugetarile noastre? Este Cuvantul Sau etalonul pentru intreaga noastra actiune? Sau ne lasam condusi numai de „mintea noastra sanatoasa“? Aceasta intamplare despre Anania si Safira ne pune in fata intrebarii: Cum trebuie sa ne administram averea noastra si cum sa ne folosim venitul nostru?

Am vazut ca aceasta nu era o problema pentru credinciosii din acele zile. Am auzit spunandu-se ca acest comportament nu a fost intelept, deoarece a avut ca urmare faptul ca toti iudeii credinciosi au

ajuns sa aiba nevoie de ajutor si trebuia sa se stranga pentru ei in alte parti. Totusi au actionat conform cuvintului Domnului din Luca 12.33 si astfel si-au castigat o comoara netrecatoare in cer, unde „hotul nu se apropie, nici molia nu strica. Pentru ca, unde este comoara voastra, acolo va fi si inima voastra“. Daca aceasta comoara este pentru noi pe pamant, urmasia va fi o gandire pamanteasca. De aici va aparea usor lacomia de bani, care este considerata unul din cele mai grave pacate in 1 Corinteni 5.10, 11 si 6.10.

Auzim cateodata expresia ca banii sunt radacina tuturor relelor. Nu este adevarat. Cu banii se poate face mult bine. In 1 Timotei 6.10 scrie: „Pentru ca iubirea de bani este o radacina a tot felul de rele; dupa care unii, umbland, s-au ratacit de la credinta si s-au strapuns pe ei insisi cu multe dureri.“ In versetul precedent se spune: „Dar cei care vor sa fie bogati cad in ispita si in cursa si in multe pofta nebune si vatamatoare, care ii afunda pe oameni in ruina si in pieire.“ Dar exista si credinciosi, carora Dumnezeu le-a incredintat bogatii. Pentru ei scrie in versetele 17-19: „Porunceste celor care sunt bogati in veacul de acum sa nu se mandreasca, nici sa nu se increada in nesiguranța bogatiilor, ci in Dumnezeu, care ne da toate din belsug, ca sa ne bucuram de ele; ca sa faca binele, sa fie bogati in fapte bune, sa fie darnici, gata sa dea, strangandu-si pentru viitor o temelie buna, ca sa apuce adevarata viata.“

In Evrei 13.16 citim: „Dar nu uitati de binefacere si de darnicie, pentru ca astfel de jertfe li plac lui Dumnezeu.“

In Vechiul Testament gasim o norma pentru daruire: iudeii trebuiau sa dea a zecea parte din veniturile lor pentru slujba lui Dumnezeu. Din aceasta erau intretinuti levitii, care la randul lor trebuiau sa dea din aceasta 10% preotilor. Aceasta era minimul pentru daruire. Pe langa aceasta erau si jertfele de bunavoie si darurile pentru saraci. In Noul Testament nu gasim prevazuta o astfel de norma. Nici nu mai este posibil, pentru ca noi nu stam sub lege, ci sub har. Dar ma gandesc ca ar fi un har inteles gresit si ineficient, daca daruirea noastra ar ramane sub minimul a ceea ce trebuia sa dea poporul pamantesc al lui Dumnezeu.

Pe langa textul citat, doresc sa amintesc si textele din 2 Corinteni 8 si 9, doua capitole dedicate in intregime daruirii, care la fel nu contin niciun principiu legal. Pavel le prezinta credinciosilor din Corint pe macedonieni ca exemplu, in care harul lui Dumnezeu actionase in asa fel, incat in ciuda saraciei lor au prisosit spre bogatia darniciei lor. Ei chiar cerusera sa participe la strangerea darurilor, si au contribuit din propria lor initiativa si peste posibilitatile lor. Secretul lor era ca ei crezusera in Hristos, care Se daruise pentru ei. Atunci ei s-au daruit mai intai Domnului si apoi, manati de dragoste, s-au daruit si altora. Pentru ei nu se punea intrebarea: Cat trebuie sa dau?, ci: Cat pot sa dau?

In capitolul 9, versetul 7 citim: „Fiecare sa dea dupa cum s-a hotarat in inima, nu cu parere de rau sau de nevoie, pentru ca Dumnezeu il iubeste pe acela care da bucuros.“ Daca dragostea lui Hristos ar fi avut un astfel de loc in inima lui Anania si a Safirei, nu ar fi murit de o moarte atat de groaznica. Daca li dam lui Hristos primul loc in inimile noastre, atunci diavolul nu poate avea nicio influenta asupra noastra. Atunci nu va fi loc nici pentru aluatul fatarniciei fariseilor. In cuvintele repetate de sapte ori „Vai de voi“, Domnul Isus a subliniat fatarnicia acestor oameni si a rostit judecata Sa asupra lor (Matei 23). Domnul a asemanat invatatura si practica lor cu aluatul, care este in Biblie

intotdeauna o imagine a raului. Cand copiii lui Israel au sarbatorit pastele in Egipt, au trebuit sa curete casele lor de aluat, pentru ca acesta nu era permis sa existe in case. Pavel ii indeamna pe credinciosi sa dea deoparte aluatul: „De aceea sa tinem sarbatoarea nu cu aluat vechi, nici cu aluat de rautate si de viclenie, ci cu azimele curatiei si ale adevarului“ (1 Corinteni 5.8).

Fariseii dadeau exact zeciuiala din toate. Era bine; dar ei faceau milostenie si rosteau in public rugaciuni lungi, pentru a fi laudati de oameni pentru evlavia lor. Aceasta era gresit, era pacat!

Iar noi? Sunt casele noastre fara aluat? Trebuie sa aplicam aceasta din punct de vedere spiritual. Cum ne comportam unii cu altii ca sot si sotie? Suntem sinceri unii fata de altii in dragoste altruista sau isi are locul acolo fatarnicia? Ce se gaseste in biblioteca noastra? Suntem inclinati sa ne prezentam mai bine in fata lui Dumnezeu si a oamenilor decat suntem de fapt.

In ce atmosfera cresc copiii nostri? Este atmosfera impregnata de sinceritate si adevar, sau ne prefacem? Copiii urmaresc cu atentie totul sau isi dau seama intuitiv. Copiii nostri nu sunt mai buni sau mai rai decat noi. Ei sunt mai slabi si mai vulnerabili si au nevoie de conducerea si exemplul nostru.

Cu privire la farisei, Domnul a trebuit sa le spuna oamenilor: faceti dupa cuvintele lor, si nu dupa faptele lor. Sa nu se aplice aceste cuvinte la noi, ca parinti! Sa respingem daruirea fariseilor ca fatarnicie! Dar sa nu ne determine aceasta sa nu dam nimic sau putin! Pavel spune ca daruirea este o binecuvantare. Sunt binecunoscute cuvintele Domnului: „Este mai fericit sa dai, decat sa primesti.“ Este pacat sa constatam ca multi oameni, din pacate, si credinciosi, sunt multumiti cu binecuvantarea primirii si nu se gandesc deloc la binecuvantarea daruirii. Sa-i includem si pe copiii nostri in daruire!

Vad cateodata tati dandu-le micutilor lor ceva bani pentru a-i pune in pungă. Si eu am facut asa. Copiii fac acest lucru cu placere. De ce sa nu le acordam aceasta bucurie? Dar sa nu gandim ca in acest mod vor invata ce este daruirea. Acest lucru il vor invata abia dupa ce le vom explica, cand vor fi mai mari, cum sa lucreze cu banii de buzunar sau cu banii castigati de ei insisi. Atunci vor trebui sa invete sa dea din acestia o parte pentru Domnul, care este cel mai bun Prieten al copiilor.

In urma cu mult timp am primit de la un elev, daca imi aduc bine aminte, o suma de 35 de guldeni. El impartise cateva luni ziare intr-o zona a orasului si stransese banii. Ceea ce castigase dorea sa dea pentru misiune. M-a rugat sa dau eu banii mai departe. Am facut-o cu bucurie pentru acest baiat si i-am considerat fericiti pe parintii lui, pentru ca il educasera in acest sens. O veche zicala spune: Ce inveti in copilarie, nu vei uita la batranete.

In incheiere inca ceva din cartea Proverbe a inteleptului imparat Solomon: „Onoreaza pe Domnul cu avutul tau si cu cele dintai roade din tot venitul tau: astfel granarele ti se vor umple cu belsug si teascurile tale se vor revarsa de must“ (Proverbe 3.9, 10). Aceasta este cu totul altceva, decat a folosi veniturile pentru a-ti inmulti averea, ceea ce pare sa fie idealul pentru multi oameni. Putini dintre noi sunt tarani sau viticultori, dar Dumnezeu isi va implini promisiunea si va binecuvanta pe toti copiii Sai pentru ceea ce li jertfesc.

Copiii lui Israel trebuiau sa dea din primele roade. Mai intai Dumnezeu - acesta sa fie idealul! Cine are un castig saptamanal sau lunar, ar face bine ca de la inceput sa puna deoparte pentru Domnul in functie de castigul sau si de ceea ce s-a hotarat in inima sa (1 Corinteni 16.2; 2 Corinteni 9.6-8). Daruirea din primele roade este mai buna decat daruirea din ceea ce a mai ramas.

Acuila si Priscila

Nu ni se spune despre cei doi daca aveau sau nu copii. Deci de la ei nu putem invata despre educarea copiilor. Dar ei sunt exemple clare pentru toti cei casatoriti, credinciosi, tineri sau in varsta, si pentru timpul nostru cu privire la relatia lor unul cu altul si cu privire la daruirea lor comuna pentru Domnul si lucrarea Sa. De aceea este potrivit ca in studiul nostru despre casnicie si viata de familie din Biblie sa ne indreptam atentia si spre acesti doi oameni casatoriti.

Numele lor sunt amintite de sase ori in Fapte si in epistolele apostolului Pavel. Este remarcabil un lucru foarte neobisnuit pentru acel timp, si anume ca numele femeii este amintit de cateva ori primul. Din context rezulta clar de ce. Tratand acele versete vom reveni la acest punct. Aceasta ne arata din nou ce loc plin de onoare acorda Biblia femeii si slujbei ei in familie si in Adunare.

Prima data citim despre ei in Fapte 18. Cand Pavel a venit la Corint cu ocazia celei de-a doua calatorii misionare, a gasit acolo un iudeu pe nume Acuila, nascut in Pont, care venise de curand cu sotia sa Priscila din Italia, deoarece Claudiu poruncise ca toti iudeii sa plece din Roma. Pavel a mers la ei. Deoarece si el facea corturi ca ei, a ramas la ei si munceau impreuna. Din istorie stim ca motivul acestei alungari a fost o revolta. Dupa ce iudeii au fost alungati din tara lor si imprastiati printre popoare, mai marii tarilor au gasit mereu motiv sa-i urmareasca pe iudei. Antisemitismul apare inca foarte des.

Acuila si Priscila s-au refugiat in marele oras Corint, o colonie romana bine instarita, pentru a-si intemeia acolo o noua existenta. Probabil, atunci inca nu erau crestini. Ca iudei tematori de Dumnezeu mergeau in sinagoga iudaica, ce exista acolo, la fel ca in multe alte localitati mari.

Desi Pavel fusese chemat ca apostol al natiunilor, vizita peste tot sinagogile iudaice, pentru a vesti acolo Evanghelia. Asa i-a cunoscut si pe acesti doi, ceea ce a avut ca urmare ramanerea lui la ei. Pavel a ramas acolo un an si jumătate, si prin faptul ca el insusi lucra, a acoperit cheltuielile pentru intretinerea sa. Mai tarziu, intr-o epistola, i-a numit pe Acuila si Priscila „colaboratorii mei“. Aceasta nu facea referire la colaborarea lor profesionala, ci la colaborarea in Evanghelie.

Acuila si Priscila au fost, cu siguranta, rasplatiti din belsug pentru ospitalitatea lor! Ei au gazduit nu in necunostinta un inger (Evrei 13.2), ci stiind un slujitor al Domnului. Aceasta a fost o mare binecuvantare pentru ei. Acuila si Priscila nu doar au ajuns la intoarcerea la Dumnezeu si la credinta in Domnul Isus Hristos, ci ei au contribuit activ la raspandirea Evangheliei. Prin aceasta si-au atras asupra lor ura iudeilor, care il respingeau pe Pavel si predica sa si care l-au dus in fata scaunului de judecata al guvernatorului roman. Pavel a fost imbarbatat intr-o viziune de noapte chiar de Domnul sa nu taca, ci sa continue vestirea Evangheliei. Cand iudeii s-au impotrivit sa-l asculte si au blestemat, Pavel s-a strans cu iudeii credinciosi si cu corinteni intorsi la Dumnezeu in casa mare a

lui Iust, care se afla langa sinagoga. Astfel, din aceste doua grupe s-a format adunarea.

Optsprezece luni mai tarziu, Pavel a parasit Corintul si s-a indreptat spre Efes. Priscila si Acuila au calatorit cu el. De acolo, Pavel a plecat mai departe, iar cei doi au ramas in Efes. Acolo au mers din nou in sinagoga. Despartirea completa intre iudaism si crestianism a fost, probabil, un proces lent. In Efes au intalnit un iudeu cu numele grecesc Apolo, care provenea din Alexandria din Egipt. El era un predicator, care calatorea din loc in loc, probabil in drum spre Ahaia, unde se afla si Corint. Se obisnuia ca strainii, cu conditia sa fie iudei, sa aiba permisiunea sa spuna un cuvint in sinagoga. Cateodata chiar li se cerea acest lucru (Fapte 13.15).

Apolo s-a folosit de aceasta ocazie pentru a vorbi in sinagoga din Efes celor prezenti acolo. Fara indoiala, Priscila si Acuila au apreciat foarte mult acel discurs. Apolo nu era numai un orator foarte bun si entuziasmat, ci si un invatat inzestrat. Totusi, cei doi au simtit ca lipsea ceva in acel discurs. Nu era Evanghelia deplina, pe care o vestea Pavel, in care Hristos, rastignit si inviat, era punctul central. Apolo nici nu putea vorbi despre asa ceva, pentru ca nu cunostea aceste lucruri. La el ajunsese numai predica lui Ioan Botezatorul si botezul pocaintei, pentru a-L astepta pe Hristos, care va boteza cu Duhul Sfint. Cand Acuila si Priscila au observat acest lucru, nu i-au intors critic spatele, ci l-au invitat la o discutie in casa lor. Priscila si Acuila l-au luat la ei si i-au prezentat mai exact calea lui Dumnezeu (Fapte 18.26). Manuscrisele vechi, gasite in timpuri recente, confirma ordinea numelor „Priscila si Acuila“ in acest verset. Cuvantul „cale“ apare deseori in cartea Fapte si este o alta denumire pentru „Evanghelie“.

Am auzit odata pe un predicator spunand ca pentru o femeie este mai important sa studieze cartea de bucate decat Biblia. Nu sunt intru totul de acord si sper ca si cititorii mei gandesc altfel. Aceasta nu inseamna ca pentru o femeie este lipsita de insemnatate cartea de bucate. Eu am apreciat si savurat aceasta arta culinara la sotia mea. Dar cunoasterea Bibliei este necesara si pentru femeie ca indreptar pentru umblarea ei. Daca este si mama, poate sa-i invete pe copiii ei si sa le fie un exemplu.

Fara indoiala, Priscila a fost o gazda excelenta, ramanand in amintirea multora cu multumire. Dar era capabila si sa arate lui Apolo impreuna cu sotul ei calea lui Dumnezeu. In capitolele anterioare am vorbit deja despre textul in care se spune ca femeii nu ii este permis sa invete in Adunare. Ceea ce a facut Priscila nu sta in contradictie cu acel text. In cazul ei era vorba despre o discutie in casa, iar inzestratul Apolo nu a fost prea ingamfat sa asculte ceea ce ii spuneau din cunostinta lor mare cei doi simplii mestesugari. Cand a dorit sa plece mai departe spre Ahaia, fratii l-au imbarbatat in acest sens si i-au dat pentru ucenicii de acolo o „scrisoare de recomandare“. Acuila si Priscila s-au bucurat si ei foarte mult de acest lucru. Ei insisi se intorsesera la Dumnezeu in Corint si cunosteau situatia de acolo. Citim ca Apolo a fost de mare ajutor credinciosilor de acolo: „li infrunta cu mare putere pe iudei in public, dovedind prin Scripturi ca Isus este Hristosul.“ In aceasta slujba si in binecuvantarea rezultata de aici, Acuila si Priscila isi aveau partea lor. Ce exemplu plin de imbarbatare sunt ei pentru toti credinciosii casatoriti!

In timp ce se petreceau toate aceste lucruri in Corint, Pavel a venit din nou in Efes in a treia calatorie misionara. De aici, Pavel a scris prima sa epistola catre Corinteni. In ea a exprimat si salutarile

adunarilor din Asia, care se formasera prin lucrarea sa acolo, in mod deosebit si salutarile lui Acuila si Priscila (aici numita „Prisca“), impreuna cu adunarea din casa lor (1 Corinteni 16.19).

Cand Pavel a fost nevoit sa rupa orice legatura cu sinagoga din Efes, la fel ca in Corint, s-au strans intr-o cladire, scoala lui Tiran. Cand adunarea a crescut, cladirea fiind probabil insuficient de incapatoare, s-au strans si in case. Acuila si Priscila au pus casa lor la dispozitie pentru astfel de strangeri. Asa au stat lucrurile in Ierusalim, si desigur si in alte locuri. Dar toate aceste adunari in case formau un tot: adunarea din Efes. Avem aici iarasi ospitalitatea si dragostea de frati a acestor doi oameni.

Din nou citim numele lor in epistola lui Pavel catre Romani: „Salutati pe Prisca si pe Acuila, impreuna-lucratorii mei in Hristos Isus (care, pentru viata mea, si-au pus capul; carora le multumesc nu numai eu, ci si toate adunarile natiunilor), precum si adunarea din casa lor“ (16.3). Probabil, situatia din Roma se schimbase in asa masura, incat puteau locui din nou acolo.

Pavel nu fusese inca in Roma, cand scria acea epistola, dar stia ca acolo erau credinciosi. Spera sa-i viziteze, dupa cum rezulta din inceputul acestei epistole. Stia si ca Acuila si Priscila continuasera lucrarea lor de evanghelizare si, la fel ca in Efes, pusesera la dispozitie casa lor pentru strangerile laolalta ale credinciosilor.

Cativa ani mai tarziu, Pavel scria a doua sa epistola catre Timotei, care lucra atunci in Efes. Probabil, Acuila si Priscila se mutasera iarasi acolo, pentru ca Pavel l-a rugat pe Timotei sa-i salute pe ei si pe altii din partea lui. In aceasta epistola nu ni se relateaza ceva deosebit despre acesti doi oameni, probabil erau suficient de cunoscuti. Intr-adevar, in Noul Testament nu se gasesc alti doi oameni casatoriti despre care sa ni se relateze atat de multe lucruri bune ca despre Acuila si Priscila. Sa le urmam exemplul!

Din cate stim, Acuila si Priscila n-au avut copii. Au trecut intr-un mod corect peste dezamagirea cu privire la aceasta. Ei s-au pus la dispozitia Domnului si a slujbei Sale cu toata energia si daruirea si cu tot ce aveau. Aceasta posibilitate o au si astazi oamenii casatoriti fara copii; eu cunosc cativa care urmeaza acest exemplu. Astfel, tristetea se transforma in binecuvantare pentru sine si pentru altii.

Exista si credinciosi care nu s-au casatorit niciodata sau care si-au pierdut partenerul de viata. Ei stau singuratici in viata si simt adesea dureros singuratatea si golul. Dar Domnul este puternic sa umple acest gol si sa faca viata plina si bogata. Sa ne gandim la barbatul singur, Pavel. La cata fericire a renuntat el de bunavoie, dar ce mare binecuvantare a fost prin aceasta pentru altii! Sa ne gandim la profeta Ana, care a cunoscut numai sapte ani de viata fericita de casnicie si apoi a ramas singura ca vaduva. Ea nu a suferit din cauza acestui necaz, ci a slujit zi si noapte lui Dumnezeu; cand la varsta de optzeci si patru de ani a putut sa vada in templu implinirea promisiunii lui Dumnezeu, l-a laudat pe Dumnezeu si a vorbit despre El tuturor celor care asteptau in Ierusalim salvarea (Luca 2.36-38). Sa ne gandim la Dorca, care era singura, a carei viata era plina cu lucrari bune si milostenii, pe care le facea pentru vaduve nevoiase (Fapte 9.36-43). Sa ne gandim la fiicele necasatorite ale lui Filip, a caror viata era umpluta cu slujba de profetire, vorbind spre imbarbatarea, indemnarea si mangaierea celorlalti (Fapte 21.9; 1 Corinteni 14.3).

As putea sa continui. Un credincios nu trebuie sa se lase copleșit de singuratate, tristete si dezamagirile vietii. Dumnezeu deschide me-reu noi cai si da posibilitati pentru a fi activ pentru altii.

Pentru noi toti, fie ca suntem casatoriti sau necasatoriti, cu sau fara copii, are valabilitate cuvantul din 1 Corinteni 15.58: „De aceea, fratii mei preaiubiti, fiti tari, neclintiti, prisosind intotdeauna in lucrarea Domnului, stiind ca osteneala voastra nu este zadarnica in Domnul.“

Amram si lochebed

Sa trecem acum la parintii lui Moise, Amram si lochebed. Capitolul 2 al Exodului ne reda o istorie foarte interesanta. Se pare ca femeia a fost pro-motorul in toata afacerea aceasta, lucru care nu trebuie neaparat sa ne mire, deoarece lochebed era matusa lui Amram (Exodul 6.20). Nu avem nici un indiciu ca Amram nu ar fi ocupat locul la care avea dreptul. Evrei 11.23 precizeaza: „Prin credinta, Moise, cand s-a nascut, a fost ascuns trei luni de parintii lui pentru ca vedeau ca era frumos copilul, si nu s-au lasat inspaimantati de porunca imparatului." Aceia dintre noi care au trait intr-o tara guvernata de un dusman al crestinismului vor putea aprecia curajul acestui cuplu care nu s-a infricosat nicidecum de ordinele regale; ei suportau „incercarea credintei lor cu mult mai scumpa decat aurul care pierе" (1 Petru 1.7). Dumnezeu a raspuns din plin acestei credinte, pentru ca fiecare dintre cei trei copii a devenit un slujitor al Domnului.

Parintii care in timpul acesta iau curajosi pozitia alaturi de Domnul in ceea ce-i priveste pe copiii lor, contand numai pe sprijinul Lui, fara sa se teama de oameni, vor scoate de aici o puternica imbarbatare, pentru ca Dumnezeu va rasplati credinta lor cum a facut in cazul lui Amram si lochebed.

De la lochebed mai invatam un lucru. Faraon a poruncit: „Sa aruncati in rau pe orice baiat care se va naste." lochebed a ascultat, pentru ca a aruncat pe fiul sau in apa raului, numai ca ea l-a ascuns intr-un cos tencuit cu smoala incat nici o picatura de apa sa nu patrunda acolo. Credinta ei a fost cu prisosinta rasplatita: fiica regelui l-a luat acasa, iar sora copilului s-a oferit sa-i aduca o doica, aceasta nefiind alta decat propria lui mama. Cu cata bucurie va fi luat ea copilul din mainile printesei care i-a zis: „la copilul acesta, alaptea-mi-l, si iti voi plati."

Orice parinte crestin are privilegiul de a primi un copil pe care Dumnezeu i-l incredinteaza sub amenintarea cu moartea. El poate sa-l puna in apele mortii, considerand ca acesteia ii apartine. Dar iata, un Altul a traversat apele acestea mai inainte. El ne da copilul, zicand: „Poarta-l pentru Mine, ingrijeste-l pentru Mine, si-ti voi plati." in felul acesta, copilul nu ne mai apartine noua, pentru ca l-am pus in niste maini mult mai puternice decat ale noastre. Domnul l-a primit, apoi ni-l restituie spre a-l creste pentru El, potrivit invataturilor si sfaturilor Sale. Aceasta nu inseamna ca acest copil nu are nevoie de o credinta personala pentru a fi mantuit, insa noi avem privilegiul de a putea conta pe Dumnezeu, si noi ne putem da seama cu ce bogatii ne va intampina El la intoarcere daca noi cautam cu tot dinadinsul sa crestem acest copil pentru gloria Lui.

Fiicele lui Telofhad

Nu am putea sa nu includem in studiul nostru aceste cinci tinere femei: Mahla, Noa, Hogla, Milca si Tirta, cinci nume care vor dainui vesnic. Ele ne aduc aminte de Acsa pentru care eu am o afectiune deosebita, si nu pot rezista tentatiei de a le aminti macar in trecut. In familia aceasta nu au fost baieti, ci numai fete. Si acestea au invatat sa iubeasca si sa pretuiasca Tara Fagaduintei, si cu mult timp inainte de intrarea in Canaan s-au dus la Moise pentru a pleda cauza lor. Noi suntem femei — au spus ele — nu am avea dreptul la o mostenire in acea tara minunata? „Da-ne si noua deci o mostenire intre fratii tatalui nostru" (Numeri 27.4). Nestiind ce sa raspunda, Moise a dus cauza lor inaintea Domnului. Ce s-a intamplat? A respins oare El vreodata un barbat sau o femeie, un fiu sau o fiica? Nicidecum, inima Lui se va fi bucurat mult auzind cum aceste cinci fete tineau cu tot dinadin-sul la tara pe care Domnul o alesese. „Fiicele lui Telofhad au dreptate", a raspuns El (Numeri 27.7).

Apoi s-a ivit o alta intrebare: Dar ce se va intampla in cazul ca ele s-ar marita cu barbati apartinand altei semintii? La capitolul 36 al aceleiasi carti este data o lege speciala, consacrata cazului fiicelor lui Telofhad.

Tinerele acestea sunt ferm hotarate sa nu se lase frustate de partea lor de mostenire, si in Iosua 17 le regasim infatisandu-se inaintea lui Iosua si a marelui preot Eleazar pentru a insista odata mai mult asupra a ceea ce le statea pe inima; cererea lor a fost, in cele din urma, rezolvata. Eu sunt convins ca, daca Duhul Sfânt acorda un spatiu atat de intins in Scriptura acestor femei, este pentru ca purtarea lor a bucurat inima lui Dumnezeu. Poate ca Telofhad le va fi invatat, cum a facut Caleb cu Acsa, sa iubeasca tara pe care ele nu o vazusera niciodata.

Elimelec si Naomi

Elimelec (acest nume inseamna: „Dumnezeul meu este imparat"), constatam cu tristete lucrul acesta, a parasit Betleemul („casa painii") si tara lui Israel pentru a se duce in tara Moabului; un om apartinand poporului lui Dumnezeu paraseste tara unde imparata Domnul, pentru a cauta adăpost in strainatate. Ultimul verset inainte de Rut 1.1 spune: „in vremea aceea, nu era judecator in Israel; fiecare facea ce-i placea." Suntem inclinati sa credem ca Elimelec, in ciuda numelui sau frumos, a urmat obiceiul epocii, facand ceea ce i s-a parut bun, iar grava decizie pe care a luat-o este o dovada in privinta aceasta. Numele pe care el le-a dat celor doi fii ai sai: Mahlon („mare slabiciune") si Chilion („secatuit de puteri, epuizat") sunt o expresie a chinurilor si suferintelor care framantau aceasta familie. Intra-adevar, slabiciunea copiilor, foametea care s-a abatut asupra regiunii respective ar fi trebuit sa-1 determine sa-si cerceteze caile, dar aceasta nu s-a intamplat nicidecum. El s-a dus intr-un tinut stapanit de Balac si unde profetul Balaam a cautat sa blesteme pe Israel. Oare uitase el in ce cursa cazuse poporul cu fiicele Moabului si teribila pedeapsa care a survenit? Eu cred ca acest parinte ar fi trebuit sa ezite a-si duce fiii in mijlocul unei natiuni vrajmase lui Dumnezeu. Dar cand noi facem ceea ce ne place, lepadam cu usurinta cele mai serioase exemple si avertismente ale Scripturii si ne continuam cu indrazneala drumul pe care de bunavoie ni l-am ales. Rezultatul inevitabil nu s-a lasat prea mult timp asteptat: cei doi fii ai lui Elimelec si-au luat sotii moabite. Legea lui Moise era clara in privinta aceasta: Moabitul nu trebuia sa intre in adunarea lui Israel, nici chiar la al zecelea neam (Deuteronom 23.3). Cuvantul lui Dumnezeu si-a pierdut orice putere asupra acestei

familiei. Elimelec a uitat ca Dumnezeu era imparatul lui si el nu se astepta sa faca decat ceea ce avea sa i se para bun.

Apoi a urmat moartea: Dumnezeu foloseste, pentru a ne vorbi, diferite mijloace care ne determina sa-L ascultam, daca noi continuam a nu tine seama de voia Lui. Tatal si fiii au murit, iar Naomi a ramas singura cu inima zdrobita; nu total singura pentru ca cele doua nurori ramasesera langa ea. Nu stim cat timp, dar se pare ca familia respectiva a trait o perioada indelungata pe pamant strain. Cuvintele Israelitei sfinte si pioase au mers la inima tinerelor femei (1 Petru 3.1) si cand Naomi a vrut sa se reintoarca in tara sa, nurorile sale nu au parasit-o. Ce dulce rasplata pentru o viata de credinciosie! Dumnezeu nu este nedrept ca sa uite un asemenea comportament si nici nu respinge pe nimeni, fie si o Moabita care se apropie de El cu credinta.

Nu vom intra in detaliile acestei istorisiri foarte cunoscute; as vrea doar sa reamintesc impresionantul raspuns dat de Rut soacrei care i-a recomandat s-o urmeze pe Orpa si „sa se intoarca la poporul ei si la dumnezeii sai.” (Ne intrebam, totusi, cum a putut avea Naomi un asemenea gand? Cum a putut ea sa respinga pe cineva care se aratase dispusa s-o urmeze in tara unde domnea Dumnezeul adevarat?) insa Rut a fost foarte hotarata, legaturile ei de dragoste fata de Naomi fiind prea puternice. Ea a raspuns: „Nu ma indemna sa te parasesc si sa ma intorc de la tine! incotro vei merge tu voi merge si eu; unde vei locui tu, voi locui si eu; poporul tau va fi poporul meu si Dumnezeul tau va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri si eu si voi fi ingropata. Faca-mi Domnul ce o vrea, dar numai moartea ma va desparti de tine.” (Rut 1.16-17.) Ce cuvinte binecuvantate! Ce rasplata bogata pentru o viata de credinciosie fata de Dumnezeu si ce rezultat fericit pentru o umblare curata! I-a placut Duhului Sfânt sa ne pastreze, scrise in Cartea Sfânta, asemenea cuvinte iesite de pe buzele unei straine. Fireste ca inima trista si zdrobita a Naomei trebuie sa fi fost foarte mangaiata auzind: „Poporul tau va fi poporul meu si Dumnezeul tau va fi Dumnezeul meu.” Evident ca o asemenea alegere nu a fost facuta cu ani in urma, dar acum Rut este foarte hotarata sa paraseasca pe dumnezeii Moabului pentru a se alipi cu toata inima de Dumnezeul lui Israel.

Povestirea aceasta va aduce, desigur, multa imbarbatare parintilor care incearca o mare durere vazand un fiu sau o fiica indragostindu-se de lucruri care lor li se par nepotrivite. Ei simt cu totul incapabili intr-un asemenea caz. Dumnezeu este singurul in masura sa rezolve lucrurile, daca ei pun toata problema in mana Lui cu rugaciune. Daca pasul acela gresit a fost rezultatul unui pacat sau a unei lipse din partea parintilor, ei vor gasi o noua mangaiere citind aceste pagini, si anume vazand cum Dumnezeul nostru cel plin de dragoste, de indurare, indelunga rabdare si putere face sa se intoarca greseala noastra spre gloria Lui si face ca „din cel ce mananca sa iasa ce se mananca si din cel tare sa iasa dulceata.”

In ciuda incurajarii primite, batrana mama este coplesita de remuscari urmate de o intristare profunda. „Nu-mi mai ziceti Naomi („placuta”) spune ea, ci Mara („amaraciune”). Cele ce s-au petrecut mai departe cu Rut vor reda insa acestei inimi zdrobite credinta si speranta.

Iar harul manifestat la sfarsitul povestirii va fi ca o binecuvanata incoronare: harul va permite tinerei vaduve sa gaseasca un alt barbat in persoana lui Boaz (forta, putere) in locul lui Mahlon (mare

slabiciune), un barbat a carui mama era tot o straina. Numai un om ca el putea patrunde in adancimile sufletului Moabitei, pentru ca el era in stare s-o inteleaga pe deplin. Harul lui Dumnezeu a acordat si un fiu acestei tinere fete altadata saraca, singura si fara speranta. Tot harul lui Dumnezeu a fost acela care a mangaiat inima intristata, insingurata si amarata a vadevei mai in varsta. Acest copil devine bunicul lui David, samburele intregii istorii evreiesti, pana cand va veni unul mai mare ca David.

Salum si fiicele sale

Nu pot termina aceste studii referitoare la parintii din Vechiul Testament si copiii lor fara sa-1 pomenesc si pe Salum. Neemia, paharnicul imparatului Persiei, vine la Ierusalim pentru repararea zidurilor, treizeci de ani, aproximativ, dupa istoria Esterei si a lui Mardoheu. Templul fusese terminat cu cativa ani in urma, dar zidurile cetatii erau in ruine. La auzul acestor lucruri, Neemia cade bolnav de intristare, intr-o asemenea masura incat si-ar fi riscat capul daca mai ramanea langa imparat. Dar Neemia era un om al rugaciunii. Dumnezeu l-a ascultat, i-a implinit cererea, si acest om credincios a putut sa se duca la Ierusalim. Nobletea caracterului sau a castigat toate inimile, si poporul a inceput lucrul. Toate detaliile pe care Duhul Sfant a gasit cu cale sa le noteze prezinta pentru noi un real interes: unii zideau, altii reparau si, in sfarsit, unii „nu s-au supus in slujba Domnului” (Neemia 3.5). Dar eu as vrea sa vorbesc aici de Salum, „mai marele peste jumatate din tinutul Ierusalimului” (Neemia 3.12) si de fiicele sale. Probabil ca acesta era un om bogat care isi crescuse fiicele in conditii deosebite, intr-o casa frumoasa si cu servitori la dispozitie. Mainile lor nu vor fi fost deloc afectate de munca, nefiind nevoie. Dar la apelul lui Neemia, Salum se lanseaza, nu cu niste robi sau cu niste zidari experimentati pe care i-ar fi putut plati, ci cu propriile sale fiice (ne putem da seama de aici ca el nu avea baieti). incerc sa-mi imaginez aceste fete fine imbracandu-se cu haine uzate si indepartand molozul, adunand pietre, transportand mortar. Dumnezeu a apreciat ravna lor si a gasit cu cale ca devotamentul fiicelor lui Salum sa fie pomenit o vesnicie intreaga, sa se scrie in cartea sfanta despre aceste fete care s-au dovedit a fi gata sa-1 ajute pe tatal lor intr-o munca specifica barbatilor. Fara indoiala ca o asemenea munca le-a lasat bataturi in palme, le-a solicitat fizic eforturi mari, dar ele nu au voit sa renunte. Am cunoscut un tanar care dispunea de numeroase calitati, dar aceea care i se parea lui cea mai valoroasa se putea exprima in cuvintele urmatoare: „Nu se teme niciodata ca-si va murdari mainile.” Acelasi lucru se putea spune despre fiicele lui Salum.

Dupa cate stiu eu, aceste fete simt ultimii copii mentionati impreuna cu parintii lor in Vechiul Testament, daca ignoram pe copiii ale caror mame erau pagane si care nu cunosteau limba Canaanului. Nu am acum pe inima sa vorbesc despre acestia, deoarece tabloul acestor fete care au lucrat impreuna cu tatal lor pentru gloria Domnului este unul dintre cele mai minunate si mai potrivite sa incheie studiile noastre din Vechiul Testament.

Ceea ce am dorit fierbinte intotdeauna, nu numai pentru fiicele mele, dar si pentru fiii mei, a fost sa-i stiu luptand impreuna, cu un suflet si un singur gand pentru credinta Evangheliei (Filipeni 1.27).

„Cunoasteti insa ravna lui incercata, cum, ca un copil cu tatal lui, ca un rob a slujit impreuna cu mine in lucrarea Evangheliei” (Filipeni 2.22).

Zaharia si Elizabeta

„In zilele lui Irod, imparatul Iudeii, era un preot numit Zaharia, din ceata lui Abia. Sotia lui era din fiicele lui Aaron si se chema Elisabeta. Amandoi erau drepti inaintea lui Dumnezeu, umbland fara pata in toate poruncile si randuielile Domnului." (Luca 1.5-7.)

Zaharia si Elisabeta locuiau in tinutul muntos al Iudeii. intr-o zi cand a iesit la sorti ca Zaharia sa tamaieze in Templul din Ierusalim, in timp ce o multime astepta afara, ingerul Gabriel s-a aratat preotului, spunandu-i: „Nu te teme, Zaharia, fiindca rugaciunea ta a fost ascultata si sotia ta Elisabeta iti va naste un fiu caruia ii vei pune numele Ioan. El va fi pentru tine o pricina de bucurie si veselie; si multi se vor bucura de nasterea lui, pentru ca el va fi mare inaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici alta bautura ametitoare, si va fi umplut de Duh Sfant inca din pantecele maicii sale. El va intoarce pe multi dintre fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge inaintea Lui in duhul si puterea lui Ilie, ca sa intoarca inimile parintilor spre copii... ca sa gateasca pentru Domnul un popor bine pregatit" (Luca 1.13-17). Zaharia recunoscuse faptul ca chiar un inger i-a vorbit, pentru ca a fost tulburat si l-a cuprins frica, inasa nu putea crede vestea care-i fusese adusa la cunostinta. „Cum voi cunoaste lucrul acesta?" a intrebat el pe inger. Iata, aceasta este inima omeneasca, si chiar o inima a unui om atat de respectabil cum era Zaharia, pe care Sfanta Scriptura ii descrie prin cuvintele urmatoare: „drept inaintea lui Dumnezeu, umbland fara pata in toate poruncile si toate randuielile Domnului." Si acum iata-l ca nu-i dispus a lua pe cuvnt pe ingerul Gabriel! Credeti ca noi am fi fost mai buni? Oare suntem noi totdeauna gata a primi cuvintele Unuia care este infinit mai mare ca Gabriel? Cum ne-am putea permite sa-l condamnam pe Zaharia? Eu cred ca am fi facut si mai rau, deoarece adesea sovaim sa acceptam Cuvantul lui Dumnezeu asa cum este el, fara a pune intrebari.

Totusi, Zaharia avea credinta, pentru ca altfel cum putea fi el un om „drept inaintea lui Dumnezeu"? „Ca nimeni nu este indreptatit inaintea lui Dumnezeu prin Lege, este evident pentru ca cel drept va trai prin credinta" (Galateni 3.11). Este sigur ca Zaharia s-a rugat pentru a avea un fiu, pentru ca ingerul ii spune: „Nu te teme, Zaharia, pentru ca rugaciunile tale au fost ascultate", iar rugaciunile lui au fost ascultate tocmai din cauza ca au fost facute cu credinta. Oare nu procedam la fel si cei mai multi dintre noi? Da, noi avem credinta. Ne confruntam zilnic cu numeroase probleme: educatia copiilor nostri, grijele si nevoile cotidiene, si iata-ne totusi tentati a pune intrebari Domnului.

Principala invatatura pe care trebuie s-o tragem de aici ca parinti consta in aceste cuvinte: „Aveti credinta in Dumnezeu!" A manifesta indoiala cu privire la cuvintele ingerului a fost un fapt atat de grav, incat Zaharia a ramas mut. Oare ce se petrece in inima Domnului Isus cand ne vede asa de zabavnici „a-l lua pe cuvnt?" Chiar daca suntem niste fiinte atat de slabe, ne place sa fim crezuti; un inger doreste sa fie crezut, si atunci sa ne indoim noi de Acela care este cu mult mai presus de ingeri? Sa ne indoim de cuvintele Aceluia care nu poate sa minta? Sa privim mai departe cum lucreaza harul lui Dumnezeu. Necredinta lui Zaharia l-a costat imposibilitatea de a-si folosi limba cateva luni, dar aceasta nu s-a rasfrant deloc asupra copilului pentru care el s-a rugat si care a devenit un om despre care Domnul lui (si al nostru) a putut spune: „Adevarat va spun ca, dintre cei nascuti din femei, nu s-a ridicat nici unul mai mare decat Ioan Botezatorul" (Matei 11.11; Luca 7.28). De aceea istoria lui Ioan Botezatorul si a parintilor sai ne ofera atata imbarbare, chiar daca ne

simtim muștrati prin intermediul ei. Sa acceptam, cu deplina umilinta, invatatura si muștrarea care provin de aici, dovedindu-ne gata sa credem in Cuvantul lui Dumnezeu care „se implineste la tim-pul lui.”

Versetul 14 insista asupra caracterului copilului: „El va fi pentru tine o pricina de bucurie si de veselie.” Dumnezeu dorește fierbinte ca si copiii nostri sa fie pentru noi „o pricina de bucurie si de veselie” si in Psalmul 127.3 El adauga: „Fiii sunt o mostenire de la Domnul, rodul panteceleui este o rasplata data de El.” Prin urmare, daca nu intot-deauna sunt pentru noi copiii nostri „o pricina de bucurie” mi se pare ca noi insine, ca parinti, suntem de condamnat.

Familia din Nazaret

Suntem pur si simplu frapati de numarul atat de mic al familiilor mentionate in Noul Testament. Totusi, aceea de care ne vom ocupa acum este unica, din cauza ca nu a existat niciodata un Copil asemanator Celui care S-a nascut intr-un staul din Betleem, nefiind loc pentru El in casa de poposire.

Ne-ar fi placut sa zabovim indelung asupra casei din Nazaret, dar Dumnezeu, in intelepciunea Sa, a gasit cu cale sa traga o perdea asupra anilor copilariei lui Isus. Il intrezarim doar la varsta de 12 ani cand El spune mamei Sale si lui Iosif: „Oare nu stiati ca trebuie sa fiu in cele ale Tatalui Meu?” (Luca 2.49). „Lucrurile” Tatalui Sau constituiau adevarata ambianta in care El traia: si totusi, Dom-nul gloriei Se intoarce impreuna cu parintii Sai in umila casa din Nazaret unde „le era supus.” Isus a fost crescut in casa dulgherului din Nazaret. Duhul Sfânt folosește acelasi cuvânt grecesc cand este vorba de copiii nostri in Efeseni 6.4: „Cresteti-i in disciplina si invatatura Domnului.” Sa ne oprim un moment asupra educatiei acestui Copil fara egal: niciodata neascultator, niciodata iritat, niciodata bosumflat, niciodata grosolan, niciodata incapata-nat, niciodata mincinos. El avea patru frati: Iacob, Iose, Iuda si Simon si cateva surori (Marcu 6.3). Cum in acest ultim verset El este numit „tamplarul”, s-ar putea deduce ca Isus a lucrat cu tatal Sau in atelierul acestuia. Poate ca Iosif deja murise la acea data, pentru ca se vorbește de „fiul Mariei”, fara a se face vreo aluzie la Iosif.

La inceputul lucrării Sale in public, fratii Dom-nului nu credeau in El. Avem o ilustratie a acestor frati necredinciosi in istoria din cartea Genezei care descrie gelozia unor oameni foarte diferiti de Iosif, cel mai tanar frate al lor. Copilul Isus nu a avut totdeauna parte de o viata usoara. Mai tarziu, fratele Sau Iacob, cel mai apropiat ca varsta, devine unul dintre cei mai fideli slujitori ai Lui. Nu numai Iacob L-a urmat pe Domnul, ci si ceilalti frati ai Lui, pentru ca in 1 Corinteni 9.5 sunt numiti „fratii Domnului” impreuna cu Chifa. Aceasta ne permite sa credem ca toti membrii familiei din Nazaret au devenit niste fideli ucenici ai Domnului Isus Hristos.

Probabil ca epistola lui Iacob a fost scrisa de fratele lui Isus; acesta se prezinta ca „rob al lui Dumnezeu si al Domnului Isus Hristos.” El pune pe acelasi plan pe Dumnezeu cu Domnul Isus Hristos, dovedind prin aceasta credinta sa deplina in divinitatea lui Hristos. Il marturiseste din toata inima ca Domn si se declara robul lui. Un rob era cumparat cu o suma de bani, iar Iacob, fratele Domnului, se declara ca atare de la primele cuvinte ale scrisorii sale.

Oare ne este ingaduit sa credem ca insisi anii copilariei Sale l-au influentat pe Iacob spre a fi atras de Acela care era fratele si Domnul lui? Pe baza textului din 1 Petru 3.1 se pare ca da. Iata ce se spune aici cu privire la sotii necredinciosi: „daca unii nu asculta Cuvantul, sa fie castigati fara cuvint, prin purtarea sotiiilor lor." Acest cuvint „purtare" revine frecvent in epistolele lui Petru. Si Iacob il foloseste (3.13). Oare s-o fi gandit el la purtarea, la felul de a trai al Aceluia pe care l-a putut urmari in timpul copilariei, tineretii si maturitatii Sale? Cum mama lui Isus pastra in inima ei toate cuvintele Sale, de ce nu ar fi facut-o si Iacob.

Casa lui Narcis

Iata inca o „casa" de care nu stim mare lucru. „Salutati pe cei din casa lui Narcis, care sunt in Domnul" (Romani 16.11). Domnul a ingaduit sa fie scoasa la iveala o veche inscriptie care ne da o relatie suplimentara despre familia respectiva. Daca inscriptia se refera la acest Narcis, el era un libert si favoritul imparatului Claudius. Agripina, mama lui Nero, l-a obligat sa dispara. inscriptia indica numele de „Dikaiosune" care inseamna „dreptate," la fel ca numele sotiei lui Claudius, Narcisa, si care este descrisa ca fiind „foarte devotata si cu o viata simpla." Este posibil ca vaduva respectiva sa fi fost in fruntea „casei lui Narcis" care a invatat din Evanghelie ce este adevarata dreptate. Este folositor sa ne gandim la aceasta mama simpla si devotata, crescandu-si copiii la Roma pentru Domnul si bucurandu-se de indreptatirea Lui.

Aleasa doamna si copiii ei

„Batranul, catre aleasa Doamna si catre copiii ei pe care-i iubesc in adevar — si nu numai eu, ci toti cei ce cunosc adevarul... Harul, indurarea si pacea sa fie cu voi, de la Dumnezeu Tatal si de la Domnul Isus Hristos, Fiul Tatalui, in adevar si in dragoste! M-am bucurat foarte mult cand am aflat pe unii din copiii tai umbland in adevar, dupa cum am primit porunca de la Tatal... Copiii surorii tale alese te saluta" (2 Ioan 1.3,4,13).

Avem aici doua familii cu copii care urmeaza pe Domnul. Copiii primei familii umblau in adevar impreuna cu mama lor. Prin intermediul lui Ioan, Duhul Sfint ii trimite acestei mame solemnul mesaj de a nu primi in casa lor pe nimeni care nu ramane in invatatura lui Hristos, „caci cine ii zice: „Bun venit!" se face partas faptelor lui rele. Acesta este adevarul in care ar trebui sa umblam, voi si eu insumi, cu aceeasi credinciosie ca in timpul apos-tolului Ioan. Astazi, cei ce nu aduc „invatatura lui Hristos" sunt poate mai numerosi ca atunci. De aceea noi, si chiar sotiiile si copiii nostri, trebuie sa acordam atentia cuvenita unei asemenea instiintari.

clickbible.org